REMZİ KİTABEVİ

William Shakespeare

ROMEO VE JULIET

ROMEO VE JULIET

W. Shakespeare

KİŞİLER

ESCALUS, *Verona Prensi*
PARİS, *Prensin akrabasından soylu bir genç*
MONTAGUE „ , . , , , . , . , .
Birbiriyle kavgalı ıkı ailenin başları
CAPULET
YAŞLI BİR ADAM, *Capıulet ailesinden*
ROMEO, *Montague'nün oğlu*
MERCUTIO, *Prensin akrabası ve Roıneo'nun arkadaşı*
BENVOLIO, *Montague'nün yeğeni ve Romeo'ınıu arkadaşı*
TYBALT, *Lady Capulet'in yeğeni*
RAHİP LAWRENCE, *Fransisken mezhebinden*
RAHİP JOHN, *Aynı mezhepten*
BALTHASAR, *Romeo'nun uşağı*
SAMPSON,) , ,. ,.
GREGORY, *\Capulet,n uşaklar,*
PETER, *Juliet'in dadısının uşağı*
ABRAHAM, *Montague'nün uşağı*
BİR ECZACI,
ÜÇ ÇALGICI,
PARİS'İN UŞAĞI,
BİR BAŞKA UŞAK,
BİR SUBAY,
LADY MONTAGUE, *Montague'nün karısı*
LADY CAPULET, *Capulet'in karısı*
JULIET, *Capulet'in kızı*
JULİET'İN DADISI
Veronalılar; Her iki ailenin akrabaları;
Maskeliler, Muhafızlar, Nöbetçiler, Hizmetçiler
Koro
SAHNE: *Verona; Mantıa*
ÖNDEY1Ş
(Koro girer.)
KORO

Sahnemizi açtığımız güzel Verona'da
şerefte birbirinin dengi iki aile, eski bir kin yüzünden kavgaya tutuşUr da, lekelenir yurttaş eli yurttaş kanıyle. Bu iki ailenin uğursuz tohumundan işte alnı kara yazılı iki sevgili doğar, yürekler acısı ölümleriyle birlikte büyüklerin kinini toprağa gömer bunlar. O korkunç seyri ölüm damgalı aşklarının
ve ana babaların sürüp giden öfkesi - ki ancak ölümüyle son bulur çocukların —
iki saat oyalıyacaktır sahnemizi. İşte bütün bunları sabırla dinlerseniz, şimdi söylenmeyeni birazdan gösteririz.
(Koro çıkar.)

BİRİNCİ PERDE

BİRİNCİ SAHNE

Verona. Bir alan.

(Kapıuler'lercien Saınpson ve Gregory, kılıç kalkanla girerler.)

SAMPSON
Şunu bil ki Gregory. altında kalamayız bu hakaretlerin.
GREGORY
Elbette, biz hamal değiliz ki.
SAMPSON Yani, kafamız kızdı mı, çekeriz kılıçları.
GREGORY
Öyle! Sağ kaldıkça, cellât ilmiğinden çekmese bak boynunu.
SAMPSON Çabuk vururum bir kızarsam.
GREGORY
Vuracak kadar da çabuk kızmazsın ama.
SAMPSON Montague'ierin bir köpeği bile ben: kızdırmaya yeter.
GREGORY
Kızmak, yerinde duramamaktır; yiğitlik ise. durup dayanmaktır; demek ki sen, kızdın mı tüyeceksin.
SAMPSON
O evin bir köpeği bile kızıp dayanmama yeter: Monta-gue'lerden bir erkek ya da bir kız görmiyeyim, tutarını duvar dibini.
GREGORY
Güçsüz herifin biri olduğunu gösterir bu; malûm a, güçsüzler duvar dibini tutarlar.
SAMPSON

Doğru. Bu yüzden kadınlar, daha güçsüz oldukları için, hep duvara itilirler; ben de bu yüzden, Montague'Ierin erkeklerini duvardan itip kızlarını dayıyacağım oraya.
GREGORY
Ama kavga yalnız efendilerle biz uşaklar arasında.
SAMPSON
Hepsi bir, bakmam gözlerinin yaşına; erkekleriyle dövüştüm.mü, kızlarına aman vermem, uçururum başlarını.
GREGORY
Kızların başlarını mı?
SAMPSON
Evet, kızların başlarını, ya da kızlıklarının. Artık nasıl anlarsan!
GREGORY
Onlar nasıl duyarlarsa öyle anlasınlar.
SAMPSON ,
Ben dayandıkça duyarlar beni; etimin ne yaman bir tadı olduğunu herkes bilir.
GREGORY
İyi ki balık değilsin, yoksa çiroz olurdun. Çek kılıcını, Montague'lerden iki kişi geliyor.
(Abraham ile Balthasor girerler.)
SAMPSON İşte çektim kılıcımı; sen sataş, ben arkandayım.
GREGORY
Ne! Arkanı dönüp tüyecek misin yoksa?
SAMPSON
Merak etme.
GREGORY
Nasıl merak etmem!
SAMPSON
Yasa bizden yana olsun; bırak onlar başlasınlar.
GREGORY
Geçerken suratımı asacağım, neye çekerlerse çeksinler.
SAMPSON
Yani gözleri keserse. Başparmağımı ısıracağım onlara; buna katlanırlarsa, rezil oldular demektir.
ABRAMAM
Başparmağım bize mi ısırıyorsun efendi?

SAMPSON
Isırıyorum başparmağımı efendi.
ABRAHAM
Başparmağını bize mi ısırıyorsun efendi?
SAMPSON *(Gre.eoıy'ye)* Evet dersem bizden yana mı yasa ?
GREGORY '
Hayır.
SAMPSON
Hayır efendim, başparmağımı size isimliyorum efendim; ama ısırıyorum başparmağımı efendim.
GREGORY
Niyetin kavga mı efendi?
ABRAHAM
Kavga mı? Hayır efendim!
SAMPSON
Kavga istiyorsan buyur, hazırım; benim efendim aşağı değil seninkinden.
ABRAHAM
Üstün de değil ama!
SAMPSON
Öyle olsun efendi.
(Benvolio girer.)
GREGORY *(Sampson'a)* Üstündür de, efendimizin akrabasından biri geliyor bak.
SAMPSON Elbette üstün, efendi!
ABRAHAM
Yalan söylüyorsun.
SAMPSON
Erkekseniz, çekin kılıcınızı. O yaman vuruşunu unutma Gregory.
(Vuruşurlar)
BENVOLİO *(Kılıcıyla kılıçlarına vurarak)*
Ayrılın budalalar! İndirin kılıçlarınızı, ne yaptığınızın farkında değilsiniz.
(Tyhalt girer.)
TYBKLT
Bu yüreksiz uşaklara kılıç çekiyorsun ha? Dön Benvolio, dön de gör ölümünü.

BENVOLİO
Niyetim barıştırmak; kınında tut kılıcını,
ya da bu adamları ayırmak için kullan benimle.
TYBALT
Hem kılıcını çekmiş, hem barıştan dem vuruyorsun!
Cehennemden, bütün Montague'lerden ve senden
nasıl tiksinirsem, öyle tiksinirim bu sözden.
Sıkı dur ödlek!
(Vuruşurlar, her iki aileden adamlar gelip kavgaya katılırlar. Derken yurttaşlar ve eli sopalı subaylar girer.)
I. SUBAY
Sopalılar, baltalılar, mızraklılar! Vurun, bastırın şunları! Kahrolsun Capulet'ler, kahrolsun Montague'ler!
(Cüppesini giymiş, ihtiyar Capulet ile Lady Capulet girerler.)
CAPULET
Ne bu gürültü? Verin uzun kılıcımı bana, hey!
LADY CAPULET
Koltuk değneği verin şuna, koltuk değneği! Ne yapacaksın kılıcı?
CAPULET
Kılıcımı diyorum! İhtiyar Montague geliyor, hem de kılıç savuruyor bana inat.
(İhtiyar Montague ile Lady Montague girerler.)
MONTAGUE
Seni alçak Capulet! Tutmayın beni, bırakın!
LADY MONTAGUE .Düşmana bir adım bile yaklaşmıyacaksın!
(Prens Escalus, maiyetiylegirer.)-
PRENS
Serkeş uyruklar, barış düşmanları,
kılıçlarını komşu kanıyla kirletenler,
işitmiyor musunuz? Hey, size söylüyorum be adamlar,
damarlarından fışkıran mor pınarlarda
öfkelerinin ateşini söndüren canavarlar,
atın yere hışımlı silâhlarınızı,
kızgın prensinizin buyruğunu dinleyin.
Sizin, ihtiyar Capulet ve Montague,
üç kez bir hiç yüzünden çıkan kavganız
sessizliğini bozdu sokaklarımızın;

Verona'nın yaşlı başlı yurttaşları
üstlerine yaraşan ağır giysileri atarak
barıştan aşınmış çağ eskisi ellerle
eski mızraklarını kullanmak zorunda kaldılar
uğursuz nefretinizi bastırmak için.
Sokaklarımızı bir daha tedirgin ederseniz,
barış rehini olacak canlarınız.
Bu seferlik, hepiniz dağıhn bakalım.
Sen, Capulet, benimle geleceksin;
sen de Montague, bugün öğleden sonra
Freetovvıı'a, genel yargı yerine gelip
öğren bu davayla ilgili kararımızı.
Bir daha söylüyorum,
dağılsın canından olmak istemiyenler.
(Montague, Lady Montague ve Benvotio'dan başka herkes çıkar.)
MONTAGUE
Kim yeniledi bu eski kavgayı?
Söyle yeğenim, sen burda miydin başladığında?
BENVOLIO
Hasmınızın uşaklarıyla sizinkiler
birbirine girmişlerdi ben geldiğimde,
ayırmak nhetiyle kılıcımı çekmiştim; tam o sıra
kızgın Tybalt geldi çekilmiş kılıcıyla;
meydan okuyan sözler savurdu kulaklarıma,
kılıcım başüstünde döndürüp biçti rüzgârları,
ama onlar bundan incinmediler,
ıslık çaldılar küçümsiyerek.
Biz böyle karşılıklı hamleler yaparken
başkaları da gelip katıldılar kavgaya;
derken prens geldi de ayırdı tarafları.
LADY MONTAGUE
Ah Romeo nerde ? Onu gördünüz mü bugün ? İyi ki yoktu bu kavgada.
BENVOLIO
Efendim, o tapınılan güneş, doğunun altın penceresinden bakmadan bir saat önce, tedirgin bir gönül dışarlara sürüklemişti beni; şehrin batısında uzanan çamlıkların altında oğlunuza rastladım, geziniyordu erken saatte; ona doğru yürüdüm; ama geldiğimi sezince, dalıverdi korunun derinliklerine. Ben de,

kendi duygularımla ölçerek onunkini, insan düşünceliyken ıssızlığı sevdiğinden, ben bile yorgun benliğime fazla geldiğim için, onun değil, kendi gönlümün keyfine uydum, benden kaçmak isteyenden kaçındım seve seve.

MONTAGUE

Kaç sabah onu orda, gözyaşlarıyla
taze sabah çiğlerini çoğaltırken,
derin ahlarıyla bulutlara bulut katarken görmüşler.
Ama herkeslere sevinç veren güneş, doğunun
tâ en uzak yerlerinde, Şafak Tanrıçasının yatağından
kaldırmaya başlarken gölgeli perdeleri,
kederli oğlum ışıktan eve kaçıp
kapanıyor odasına, örtüyor pencereleri,
canım gündüzü dışarda bırakarak
uydurma bir gece yaratıyor kendine.
Bu halin nedeni iyi öğütlerle giderilmedikçe,
sonu karanlık ve uğursuz bence.

BENVOLIO

Soylu amcacığım, biliyor musunuz nedenini ?

MONTAGUE Ne biliyor, ne de öğrenebiliyorum kendisinden.

BENVOHO

Onu sorguya çektiniz mi hiç?

MONTAGUE

Kendim de çektim, başka dostlar da. Fakat o, akıl hocası kendi duygularının, öyle bir kapalı ki, öyle bir saklıyor ki sırrını, sondalardan, araştırmalardan öyle uzak ki: bir tomurcuğu hain bir kurt nasıl kemirirse, haai tatlı yapraklarını havaya açamadan, güzelliğini güneşe sunamadan, —o da öyle işte. öğrenebilseydik kederlerinin kaynağını, seve seve bulurduk devasını.

(Romeo girer.)

BENVOLIO

Geliyor işte. Siz biraz çekilin lütfen. Ya derdini öğrenirim, ya da yerim azarı.

MONTAGUE

Dilerim gerçek bir itiraf dinleyip mutlu olasın. Hadi hanım, çıkalım biz.

(Montague ile karısı çıkarlar.)

BENVOLIO Günaydın kuzenim.

ROMEO
Gün o kadar erken mi?
BENVOLIO
Dokuzu yeni vurdu.
ROMEO
Kederli saatler amma da uzun geliyor insana. Babam mıydı demin çabucak uzaklaşan ?
BENVOLIO
Oydu. Nedir Romeo'nun saatlerini uzatan keder?
ROMEO
Onları kısaltacak şeyin bende bulunmaması.
BENVOLIO
Âşık mısın ?
ROMEO
Oldum...
BENVOLIO Aşktan mı?
ROMEO
Sevdiğimin lütfundan oldum.
BENVOLIO
Ah, görünüşte öyle nazik olan aşk
nasıl da zalim ve hoyrat oluyor denenince!
ROMEO
Ah bu aşk, gözleri bağlıyken bile
nasıl görür gönlümüze giden yollan!
Yemeği nerde yiyelim? Hay Allah Kavga mı oldu burda?
Hayır, anlatma, duydum hepsini.
Nefretten neler doğuyor, ama daha çoktur sevgiden doğan.
Ey kavgacı sevgi! Ey sevilen nefret!
Ey hiçten yaratılan şeyler!
Ey ağır hafiflik! Ciddî hoppalık!
Güzel şekillerin biçimsiz kargaşası!
Kurşun tüy, parlak duman, soğuk ateş, hasta sağlık!
Hep uyanık uyku! Ey kendisi olmayan!
Duyarım bu sevgiyi, ama zevk almam ondan.
Gülmüyor musun?
BENVOLIO Hayır kuzenim, izin ver de ağlıyayım.
ROMEO

Neye canım ?
BENVOLIO O sevgili yüreğinin derdine.
ROMEO
Neylersin, böyledir aşkın çilesi.
Kendi acılarım taş gibi oturmuş bağrıma,
sen de üzüntülerini katınca
daha bir artıyor onlar. Gösterdiğin bu sevgi
dert katıyor zaten çok olan derdime.
Sevgi, iç çekişlerin buğusuyla yükselen bir dumandır;
o bu dumandan arındı mı
parlıyan bir ateş olur sevenlerin gözünde;
bir de kederlenmiye görsün,
sevenlerin gözyaşıyla beslenen bir denizdir artık.
Başka nedir ki o? En akıllı bir cinnet,
boğunç bir zehir, kurtarıcı bir tatlılık.
Hoşça kal kuzenim.
BENVOLIO
Dur, ben de geliyorum!
Böyle bırakıp gidersen üzmüş olursun beni.
ROMEO
Yitirdim kendimi, ben burda değilim; Romeo değil bu, o bir başka yerde.
BENVOLIO
Bana ciddî söyle, kimdir sevdiğin?
ROMEO
Nasıl, söyleyip de inliyeyim mi?
BENVOLIO
İnliye misin? Ne münasebet! Yalnız, ciddî söyle, kim?
ROMEO
Hastaya ciddî olarak vasiyetnamesini yazdırmak ölümünü hızlandıran bir haber olur ancak. Ciddî söylüyorum, kuzenim, seviyorum bir kadını.
BENVOLIO
İyi nişan almışını, âşıksın derken.
ROMEO
Yaman nişancısın! Çok da güzel sevdiğim.
BENVOLIO Tez vurulur güzel hedef kuzenim.
ROMEO
Bu atışta ıskaladın ama!

Aşk tanrısı Cupid'in okuyla vurulmaz o,
bakire tanrıça Diana'nın zekâsı var onda;
ve iffet zırhıyla silâhlandığından
zarar görmüyor aşkın çocukça oklarından.
Aşk sözleriyle kuşatılmaktan yılmıyor,
çekinmiyor saldırgan gözlerin bakışlarından,
ermişleri baştan çıkaran altına
yumuyor gözlerini. Ah, zengin o güzellikte,
ama yoksul sayılır, çünkü bir kez öldü mü,
güzellikle birlikte gidecek varı yoğu.
BENVOLIO
Kız kalmaya yemin etmiş desene.
ROMEO
Öyle, büyük bir israfa yol açıyor tutumluluğu; çünkü onun zulmünden aç kalan güzellik erişemez oluyor gelecek kuşaklara. Pek güzel o, pek zeki, pek zekice güzel, umutsuzluğa salıyor beni sevap uğruna: Sevmemeye yemin etmiş; içtiği bu ant benim ölümüm oldu, bu andı bildirmek için yaşıyorum ben.
BENVOLIO
Beni dinle de, unut onu düşünmeyi.
ROMEO
Ah, öğret bana nasıl unutulur düşünmek.
BENVOLIO
Özgür kılarak gözJerini: Başka güzellere bak.
ROMEO
O zaman güzelliği daha çok çıkar ortaya. Güzellerin yüzünü öpen mutlu maskeler, kara olduklarından,
biz sanırız güzeldir sakladıkları. Sonradan kör olan unutamaz daha önce gördüğü değerli hazineyi. Bana eşsiz güzellikte bir kadın göster; güzelliği, kimin ondan da güzel olduğunu hatırlatmaya bir vesile olur ancak. Hoşça kai; unutmayı bana öğretemezsin.
BENVOLIO
Ya öğretirim, ya da gözü açık giderim.
(Çıkarlar.)

İKİNCİ SAHNE

Aynı yer. Bir sokak.
(Capulet, Paris ve Uşak girer.J

CAPULET
Montague de teminat vermiş benim gibi, cezalarımız birmiş; zaten güç değil bence biz yaşlılar için barışı korumak.
PARİS
İkinizin de şanlı bir geçmişi var;
yazık doğrusu yıllarda kavgalı yaşamanı-.
Peki efendim, teklifime ne diyorsunuz?
CAPULET
Daha önce dediğimi:
Kızım dünyanın yabancısı henüz;
daha on dört y;ltn geçiiğini görmedi;
hele iki yaz daha ihtişamla solup gitsin de
kızımız gelinlik çağına geldi cüyelim biz de.
PARİS
Mutlu anne oldular ondan daha gençleri.
CAPULET
Ama tez bozuluyor öyle erken evlenenler. Toprak ondan başka bütün umutlarımı yuttu, umutlu mirasçısı odur dünyalığımın. Yaklaş ona Paris, gönlünü kazan, ancak bir parçasıdır arzum onun rızasının; kabul ederse, onun seçme sınırlan içindedir benim rızam ve destekleyen oy'um. Geleneksel bir şölen veriyorum bu gece, nice konuklar çağırmış bulunuyorum, yani sevdiklerimi; sen de varsın aralarında, başım üzre yerin; senin varlığın senliğimi bir kat daha arttıracaktır. Yerde yürüyüp göğü aydınlatan yıldızlar göreceksiniz bu gece fakirhanemde. Süslü giysilere bürünmüş nisan topallıyan kışın ardı sıra gelirken nasıl bir coşku duyarsa tutkulu gençler, evimde öyle bir haz duyacaksınız siz de taze, dişi tomurcuklar arasında bu gece. Hepsini dinleyin, görün hepsini, kendinize en lâyık olanı beğenin; onun dışında kalanlar, —kızım da bu arada— kalabalıktan başka bir şey değildir artık. Gelin benimle.
(Uşağa bir kâğıt vererek)
, Haydi oğlum,
güzel Verona'yı tara baştan başa; adı burda yazılı olanları bul da, söyle onlara, evim ve konukseverliğim bekler kendilerini.
(Capulet ve Paris çıkar.)
UŞAK
Adı burda yazılı olanları bulmak ha! Kunduracı mezü-resiyle, terzi kundura kalıbıyla, balıkçı kalemiyle, ressam ağlarıyla uğraşmalı derler. Bense adı

burda yazılı olanları bulayım diye gönderiliyorum, ama yazanın yazdığı adları
bir türlü bulamıyorum. Bilginlere başvurmalı. Bak şu tesadüfe, geliyorlar işte!
(Benvolio ile Romeo girer.)
BENVOLIO
Adam sen de, bir ateş başka bir ateşi söndürür,
bir ağrı başka bir acıyla hafifler;
başın döndü mü, tersine çevir onu;
umutsuz bir keder başka bir kaygıyla giderilir:
Yeni bir zehir bul gözlerine,
öncekinin öldürücü zehri yok olur.
ROMEO
Şifalı otun birebirdir buna.
BENVOLIO Neye? Söyle.
ROMEO
Kırılan incik kemiğine.
BENVOLIO Deli misin Romeo ?
ROMEO
Deli değilim, ama deliden daha beter bağlıyım; zindana kapatmışlar, aç susuz bırakmışlar beni, kırbaçlamışlar, işkence etmişler; ve.... tyi akşamlar dostum.
UŞAK Size de. Okumanız var mı efendim ?
ROMEO Evet, alnımın kara yazısını okurum.
UŞAK
Onu ezbere biliyorsunuzdur. Rica ederim, gördüğünüz bir şeyi okuyabilir misiniz?
ROMEO Harfleri ve dili bilirsen), evet.
UŞAK
Dürüst konuştunuz, hoşça kalın!
ROMEO
Dur ahbap, okumam vardır.
(Okur.)
Sinyor Martino, eşi ve kızları; Kont Anselmo ve güzel kızkardeşleri; Vitruvio'nun dul hanımı; Sinyor Placentio ve sevimli yeğenleri; Mercutio ile kardeşi Valentine; Amcam Capulet, eşi ve kızları; Güzel yeğenim Rosaline ile Livia; Sinyor Valentio ile kuzeni Tybalt; Lucia ile şirin Helena.

Güzel bir topluluk, nereye gelecek bunlar ?
UŞAK Oraya.
ROMEO
Nereye ? Yemeğe mi ?
UŞAK Bizim eve.
ROMEO
Kimin evine?
UŞAK
Efendimin.
ROMEO Öyle ya, daha önce sormalıydım bunu.
UŞAK
Siz sormadan ben söyliyeyim. Efendim, büyük zenginlerden Capulet'tir; Montague'lerden değilseniz, buyurun, bir kadeh şarap da siz yuvarlayın. Hoşça kalın!
(Çıkar.)
BENVOLIO
Capulet'lerin bu geleneksel şöleninde
Verona'nın tapınılan bütün güzelleriyle
birlikte yiyecek güzel Köseline,
o senin öylesine sevdiğin.
Git oraya, bulanmamış gözlerle bak da,
karşılaştır onun yüzünü
sana göstereceğim yüzlerle; o zaman
karga gibi göreceksin kuğunu.
ROMEO
Gözlerimin sarsılmaz inancı böyle bir vefasızlık ederse, ateş olsun yaşlar! Ve bunlar, çoğu kez boğulup da ölemiyen gözler, bu saydam dinsizler, yansınlar yalancilık suçundan! Sevgilimden güzel biri ha? Her şeyi gören güneş onun benzerini görmedi dünya yaratılah.
BENVOLIO
Yanında başkası olmadığından güzel gördün onu,
o yer aldı her iki gözünde senin;
hele sevgilinin aşkı bir başka kızınkıyle
o billur terazilerde bir tartılsın,
—oriu bu şölende pırıl pırıl göstereceğim sana—
o zaman pek de güzel gelmiyecek
şimdi en güzel görünen.

ROMEO
Seninle geleceğim, ama böyle birini görmek için değil, sevgilimin ihtişamıyla sevinmek için.
(Çıkarlar.)
ÜÇÜNCÜ SAHNE
Aynı yer. Capulet'in evinde bir oda. (Lady Capulet ile dadı girerler.)
LADY CAPULET Dadı, kızım nerde? Buraya göndersene.
DADI
On iki yaşımın kızlığı üzerine yemin ederim, çağırdım onu. —Haydi kuzu! Haydi gelin böceği! Tanrı saklasın! —Nerde bu kız? —Haydi Juliet!
(Jıuliet girer.)
JULİET Ne var ? Kim o çağıran ?
DADI
Annen.
JULİET
Surdayım efendim, bir ş:y mi istediniz?
LADY CAPULET Mesele şu: Dadı, sen ayrıl biraz, gizli konuşmamız gerek. Yok dadı, gel, vazgeçtim, sen de dinle konuşmamızı. Biliyorsun, kızım artık büyüdü.
DADI
Ah, ben onun yaşını saati saatine bilirim.
LADY CAPULET On dördüne basmadı.
DADI
On dört dişim üstüne bahse girerdim,
ama dört tane kaldı topu topu, —öyle,
on dördüne basmadı. Yortuya ne kadar var?
LADY CAPULET
On beş yirmi gün kadar.
DADI
On beş monbeş, kaç gün olursa olsun,
yortu gecesi on dördünü dolduracak kızınız.
Susan'la yaşıttı —Tanrı rahmet eylesin! —
Ee, tanrı Susan'ımı aldı elimden,
bana lâyık görmedi. Evet, ne diyordum,
yortu gecesi on dördünde olacak;
Öyle, on dördünde. Bugün gibi aklımda.
Depremden bu yana on bir yıl geçti,

işte o gün kesilmişti sütten, unutur muyum!'
Pelin sürmüştüm memelerime,
güvercinlik altında oturuyordum güneşe karşı;
o sıra, beyle siz Mantua'daydımz,
bende.de kafa var canım: —Ha, ne diyordum,
mememin ucundan pelini tadar tatmaz
acı buldu cici maskara; baktı ki huysuz,
küsüverdi memeye!
Birden sarsıldı güvercinlik,
durmanın sırası değil, dedim, kaçtım ben de.
O günden bu yana on bir yıl geçti;
o zamanlar ayakta yardımsız duruyordu,
ne durması, koşuyor, yürüyordu ordan oraya.
Hatta bir gün önce yüzüstü düşmüştü de,
kocam —Tanrı rahmet eylesin!
hoş adamdı ha! — kaldırmıştı çocuğu.
«Ya» demişti, «vüzüstü düşüyorsun ha?
Sırtüstü düşeceksin aklın erdiği gün, -
değil mi Jule?» Derken cici yumurcak,
na yeminle sizs, ağlamayı kesip «Evet» demez mi!
Şakanın gerçek olduğunu görecekmişim bugün!
İnanın, hani bin yıl yaşasam unutmam!
«Değil mi Jule?» dedi kocam,
bu cici maskara da ağlamayı kesip «Evet» dedi.
LADY CAPULET
Yetişir bu kadar, n'olur, sus artık.
DADI Olur hanımcığım, ama gülmeden edemiyorum
ağlamayı kesip «Evet» dediğini düşündükçe.
inanın, yavru horozun yumurtası kadar
bir şiş vardı alnında; fena düşmüştü;
acı acı da ağlamıştı; «Ya» demişti kocam,
«Sen yüzüstü düştün ha?
Sırtüstü düşeceksin büyüdüğünde,
değil mi Jule?» Ağlamayı kesip «Evet» demişti.
JULİET Sen de kes dadı, n'olur, kes artık.
DADI

Sus, bitti işte. Tanrı gözetsin seni! Emzirdiğim bebelerin en güzeliydin; bir de dünya gözüyle evlendiğini görsem, başka dileğim kalmaz.
LADY CAPULET
Evlenmek dedin de, işte bu «Evlilik» konusu benim görüşmeğe geldiğim. Juliet kızım, de bana, ne düşünüyorsun evlenme konusunda ?
JULİET •
Düşümde görmediğim bir şereftir evlenmek.
DADI
Şeref mi? Biricik dadın ben olmasaydım, süt yerine bilgelik emdin derdim memeden.
LADY CAPULET
Eh, evlenmeyi düşün artık; burda, Verona'da, senden küçük, saygıdeğer hanımlar çoktan anne oldular. Uzun lâfın kısası, yiğit Paris senin aşkını diler.
DADI
Bir erkek, kızım, böyle bir erkek
bütün dünyaya bedel, —evet, bebek gibi adam!
LADY CAPULET
Böyle bir çiçek açmaz Verona'nın yazında.
DADI
Çiçek ya bu adam, hem de ne çiçek!
LADY CAPULET
Ne dersin ? Bu beyi sevebilecek misin ?
Bu gece göreceksin onu şölenimizde:
Okuyacaksın Paris'in yüzünü kitap gibi,
güzellik kalemiyle yazılan hazzı bulacaksın,
yüzünde bir uyumla birleşen çizgiler
nasıl tamamlar birbirini, göreceksin.
Ve bu güzel kitapta karanlık kalan yerleri
gözlerin kenarında yazılı bulacaksın bir bir.
Bu değerli aşk kitabını, bu bağsız âşığı
ciltleyip kaplamak gerek güzelleştirmek için.
Balık denizde yaşar; ne muhteşem olur
dış güzelin içteki güzelde saklanması!
Altın öyküyü allın kopçalarla kilitliyen bir kitap
nasıl bir ihtişam sunar nicelerin gözüne!
O varını yoğunu seninle bölüşecek,

seni azaitmıyacak onu elde etmek.
DADI
Ne azaltması, coğaJtacak! Erkekle büyür kadın dediğin.
LADY CAPULET
Kısa söyle, Paris'i sevebilir misin?
JULIET
Bakmak sevmeyi uyandırırsa, bakarım sevmek için; ama izniniz ölçüsünde bakarım, daha derinleri zorlamam gözlerimle.
(U^ak girer.)
UŞAK
Efendim, konuklar geldiler, yemek hazır, sizi bekliyorlar, küçük hanımı soruyorlar; kilerde dadıya veriştiriyorlar. Her şey çığırından çıktı. İşime dönmeliyim; yalvarırım, hemen gelin.
LADY CAPULET
Arkandan geliyoruz. *(Uşak çıkar.)* Juliet, Kont bekliyor.
DADI
Git kızım, mutlu geceler ara mutlu günlerine.
(Çıkarlar.)

DÖRDÜNCÜ SAHNE

Aynı yer. Bir sokak.

(Romeo, Mercutio, Benvolio, maskeli beş allı kişi, meşaleciler, ve başkaları girerler.)
ROMEO
Nasıl, hoş görülmek için söylev mi çekeceğiz, özür dilemeden girecek miyiz yoksa?
BENVOLİO
Modası geçti böyle teranelerin.
İçeri girmemiz için
ne eline renkli bir Tatar yayı verilen
ve korkuluk gibi bayanları ürküten
maskeli bir Cupid gerek bize,
ne de suflör yardımıyle
zarzor okunan önsözler.
Dans için ne çalarlarsa çalsınlar,
bir iki danstan sonra çekip gideriz.
ROMEO

Bana meşale verin; benim tepinmeye niyetim yok, kederli olduğum için ben taşıyacağım ışığı.
MERCUTİO Yoo, sevgili Romeo, sen de dans edeceksin.
ROMEO
Etmiyeceğim, inanın bana!
Dans için hafif kunduranız var sizin;
benimse ruhum kurşun gibi,
öyle bağlıyor ki beni yere, kımıldıyamıyorum.
MERCUTIO
Sen âşıksın, Cııpid'in kanatlarını ödünç al da yüksel onlarla herkeslerin üstüne.
ROMEO
Onun oku öyle bir işlemiş ki bana,
yükselemem o hafif tüyleriyle bile;
ben öyle bir bağlanmışım ki,
birazcık bile yükselemem kederimin üstüne.
Aşkın ağır yükü altmda batıyorum.
MERCUTIO
Aşka yüklenmelisin, içine batmak için. Öyle narin bir şeye sen pek ağır gelirsin.
ROMEO
Aşk narin bir şey mi ki ? Öyle sert, öyle kaba, öyle hoyrat ki o; diken gibi de batar.
MERCUTIO
Aşk saria hoyrat davranırsa,
sen de hoyrat davran ona; diken gibi batarsa,
sen de diken gibi batıp yeniver aşkı.
Yüzümü giziiyecek bir örtü verin bana:
maske üstüne maske! Meraklı gözler
çarpıklıklar bulacakmış, bulsun, ne çıkar?
İşte benim yerime kızaracak kalın kaşlı bir surat!
BENVOLIO
Hadi çal da kapıyı, girelim; girer girmez de gücünü bacaklarına toplasın herkes.
ROMEO
Bana bir meşale! Varsın kaygısızlar, hafif yürekliler duygusuz hasırları gıdıklasınlar ökçeleriyle; bense bir atalar sözüne uyacağım, mum tutup

seyrine bakacağım-onların. Oyunu tadında bırakıp çekilmeli.
MERCUTIO
Polisin sözü gibi: «Sus, sesini çıkarma!»
Kocamış bir atsan, çıkarırız çamurdan,
ya da, sözüm yabana, boğazına dek battığın a
Haydi, mum yakıyoruz günışığında, hey!
ROMEO
Yok canım, öyle değil.
MERCUTIO
Demem şu ki efendi, böyle gecikerek, gündüz yanan lâmbalar gibi boş yere israf ediyoruz ışıklarımızı. Siz bizim iyi niyetimize bakın sadece, çünkü erdemimiz bir kez zekâmızdaysa. be'ş kez niyetimizdedir.
ROMEO
Bu maskeli baloya iyi niyetle gidiyoruz, ama akıllıca bir iş değil gitmemiz.
MERCUTIO
Peki neden, sorabilir miyiz?
ROMEO
Dün gece bir düş gördüm.
MERCUTIO
Ben de gördüm.
ROMEO
Ee, neydi seninki?
MERCUTIO
Düş görenlerin sık sık yalan söylediği,
ROMEO
Uyurken, gerçek şeyler görülür düşte.
MERCUTIO
Öyleyse Kraliçe Mab girmiş senin düşüne. Periler ebesidir o, küçük, belediye kurul üyesinin parmağındaki bir akik taşından da küçük bir şekle girip
zerrelerin çektiği arabasıyle gelir,
gezinir uyuyanların burunları üstünde.
Tekerlekler uzun örümcek bacağından yapılmıştır,
örtüsü çekirge kanatlarından,
en küçük örümceğin ağından dizginleri,
koşumları ayın nemli ışınlarından,
cırcır böceğinin kemiğinden kamçısının sapı,

kamçının kendisi incs zardan;
boz giysili bir sinektir arabacısı,
tembel bir kızın parmağından çıkan
toparlak bir kurdun yarısından da küçük bir sinek.
Boş bir fındık kabuğundan arabası,
tâ ezelden beri perilere araba yapan
bir sincap ya da kocamış bir tahta kurdunun eseridir bu araba. İşte böyle tantanayla
dörtnal geçer her gece âşıkların beyninden,
derken onlar sevda düşü görürler;
saray adamlarının dizlerinde gezinir,
nezaket düşleri görür onlar da;
avukatların parmaklarından geçti mi,
ücretle ilgili düşler görürler hemen;
bayanların dudaklarında gezinse,
hemen öpücükler üstüne düş görürler;
ama nefeslerine tatlı kokusu sinmişse,
çoğu kez uçuklarla burur dudaklarını.
Bazan bir saraylının burnu üstünden geçer dörtnal,
derken dilekçe kokusu alır adanı düşünde;
bazan öşür domuzunun kuyruğuyle gelir,
burnunu gıdıklar bir papazın uyurken,
o da yeni bir adak aldım sanır düşünde;
bazan bir askerin ensesinde sürer arabasını,
düşünde düşmanların boynunu biçer o da;
ya da açılmış gedikler, pusular, palalar görür,
şerefe kaldırılan beş kulaçlık kadehler ya da,
sonra kulağında trampet çalar da,
irkilip uyanır asker korkuyla, bir iki dua okur,
uykuya dalar yine. İşte bu Mab'dir
geceleyin atların yelesini karıştıran,
büyülü bir bağla düğümleyen onları
çözenin başına olmadık belâlar gelsin diye:
budur a korkulu düşler perisi,
kızlar sırtüstü yatarken abanır üstlerine,
ilk kez öğretir onlara gebe kalmayı,
iyi kadın olmalarını sağlar;

budur yine...
ROMEO
Sus Mercutio, sus! Boş sözler bunlar.
MERCUTIO
Doğru, düşleri anlatıyorum, onlar tembel bir beynin çocuklarıdırlar, ürünüdürler boş bir hayal gücünün; cevher bakımından hava kadar ince, yelden daha tutarsız: o yel ki, şimdi kuzeyin' buz tutmuş bağrını sevip okşarken az sonra kızıp uzaklaşır ordan, yüzünü çiğlerin damladığı güneye çevirir.
BENVOLIO Bu anlattığın yel
kendimizden uzağa savuruyor bizi, yemeğe geç kalıyoruz.
ROMEO
Bence daha pek erken. İçimde bir önsezi var:
Sanki daha yıldızlara asılı bir olay
bu gecenin cümbüşleriyle başlıyacak
o korkunç mevsimine; ve zamansız ölmek gibi
alçakça bir ceza ile son verecek
bağrıma kapatılmış, aşağılık bir hayat süresine.
Ama ey, dümenin başında duran,
sen yön ver gemime! Yürüyün, coşkun beyler.
BENVOLIO Davullar çalsın.
(Çıkarlar.)
BEŞİNCİ SAHNE
Aynı yer. Capulet'in evinde bir salon,
(Bekleyen çalgıcılar. Uyaklar peçetelerle girerler.)
I. UŞAK
Merde Patpan, niçin sofrayı kaldırmaya yardım etmiyor? Hiç olur mu! Böyle şeylerle uğraşır mı beyimiz!
II. UŞAK
Bütün terbiye ve nezaket bir iki kişinin eline kalırsa, üstelik bu eller de kirliyse, ne berbat şey olur bu.
I. UŞAK
Kaldırın iskemleleri, büfeyi bir yana çekin, tabaklara bakın. Aferin sana, bademli çörekten bana bir parça ayırıver: sonra, beni seversen, kapıcıya söyle de, Susan Grindstone ile Nell'i içeri alsın. —Antony! Sen de Patpan!
111. UŞAK Aman be, burdayjz.
I. UŞAK

Sizi arıyorlar büyük salondan, çağırıyorlar, soruyorlar, bağırıp duruyorlar.
IV. UŞAK
Canım hem burda hem orda olamayız ya! Haydi çocuklar, biraz çabuk olun!
Çok yasayan çok sefa sürer.
(Arkaya çekilirler. Capulet, Juliet ve ev halkından birkaç kişi daha girerek konuklan ve maskelileri karşılarlar.)
CAPULET
Hoş geldiniz beyler, buyurunuz!
Ayakları nasırdan tedirgin olmıyan hanımlar
dansa tutuşacaklar sizinle. Hay hay bayanlar!
Hanginiz reddedersiniz dans teklifini?
Kim nazlanırsa, yeminle size, nasırı vardır onun.
Bastını mı şimdi bam telinize? Hoş geldiniz beyler!
Benim de böyle maske taktığım oldu,
güzel bir kadının kulağına
masallar fısıldadığım oldu,
hani hoşa giden cinsten; geçti, geçti, geçti.
Hoş geldiniz beyler! Haydi çalgıcılar, çahn!
Açılın, açılın! Yer verin! Oynayın kızlar!
(Çalgı başlar, dans ederler.)
Işık getirin daha, evlâdım! Dayayın masaları!
Ateşi de söndürün, salonu sıcak bastı.
Dostum, bu beklenmedik oyun güzel gitti.
Yok Capulet, kuzenim, yok, oturun,
dansetmek geçti senden benden.
En son maske taktığımızdan bu yana
ne kadar zaman oldu?
II. CAPULET Otuz yıl oldu, yeminle sana.
CAPULET
Deme yahu! O kadar olmadı, o kadar olmadı. Lucentio'nun düğünü yapılah yirmi beş yıl olacak bu yortuda, işte o zaman takmıştık maskeleri.
II. CAPULET
Daha fazla, daha fazla; oğlu daha büyük beyim, otuzunda oğlu.
CAPULET
Yok canım, nerde! Daha iki yıl önce vesayet altındaydı oğlu.
ROMEO
v Şu hanım da kim, J, şu beyzadenin elini süsleyen?

UŞAK
Bilmiyorum efendim.

ROMEO
Ah, parlak yanmayı öğretiyor meşalelere[1].
Bir Habeşin kulağındaki mücevher gibi
asılmış sanki gecenin yanağına;
öyle zengin bir güzellik ki, el sürmeye gelmez,
öyle değerli ki fazla gelir yeryüzüne!
Şu güzel, akranları arasında nasıl görünüyorsa
öyle görünür ak bir güvercin kargalar arasında.
Dans bitince, durduğu yeri gözliyeyim,
eline değsin de kutsansın kaba elim.
Gönlüm hiç sevdi mi şimdiye dek?
İnkâr edin gözlerim! Çünkü gerçek güzelliği
görmedim bu geceye dek.
TYBALT
Sesine bakılırsa, Montague'lerden biri olmalı bu.
— Kılıcımı getir bana oğlum. Ne! Bu herif
acaip bir yüzle örtünüp böyle,
alay etmeye gelir eğlencemizle ha ?
Eh, soyumun şerefi üstüne and içerim ki,
günah değil gebertmek bu herifi.
CAPULET
Ne var yeğenim, ne bu hiddet böyle?
TYBALT
Montague'lerden biri bu amca, düşmanımız; nispet için gelmiş alçak, ,
eğlencemizle alay etmek için bu gece.
CAPULET
Şu genç Romeo değil mi o?
TYBALT
O ya, alçak Romeo!
CAPULET
Sakin ol yeğenim, kendi haline bırak, ağır başlı bir efendi gibi davranıyor.
Doğrusu, erdemli, dürüst bir genç diye övünüyor Verona kendisiyle.
Bütün bu şehrin servetini verseler küçük düşürülsün istemem evimizde.
Onun için sabret, görmezlikten gel, öyle istiyorum ben; isteğime saygın

varsa, sevimli görün, bırak bu asık suratı, şenliğe hiç yakışmıyor.
TYBALT
Konuklar arasında böyle bir alçak varsa, yakışır pekâlâ. Bu herife katlanamam.
CAPULET
Katlanacaksın. Ne o delikanlı!
Katlanacaksın diyorum. Hadi.
Ev sahibi ben miyim, sen mi? Hadi hadi.
Katlanamazmış! Tanrı yardımcım olsun,
ayağa kaldıracaksın bütün konuklarımı!
ortalığı altüst edeceksin ha! Çalım satacaksın demek!
TYBALT
Fakat amca, ayıp bu.
CAPULET
Hadi hadi. Şımarık çocuk sen de! Ayıpmış! Bu şakanın ucu sana da dokunur bakarsın. Demek öyle: bana karşı geliyorsun! Tam da zamanı doğrusu!
—Var olun canlar! —Serkeş herif sen de! Hadi, kes sesini, yoksa— Işık getirin daha, ışık!
—Ayıp! Ben seni susturmasını bilirim.— Yaşayın canlar, var olun!
TYBALT
Tir tir titriyorum, zoraki sabır böyle karşı karşıya geldikçe istekli öfkeyle. Gidiyorum. Fakat bu çağrılmadan gelen, hoş görünse de şimdi, acı zehre dönecek.
(Çıkar.)
ROMEO *(Juliet'e)* Şu değersiz elimle bu kutsal tapınağa saygısızlık edersem, ne ince bir günah bu; dudaklarım, bu iki utangaç ziyaretçi, hazır o kaba teması nâzik bir öpüşle düzeltmeğe.
JULIET
Ey yolcu, pek haksızlık ediyorsun eline, saygılı bir bağlılık görünüyor bunda; ermişlerin eline hacıiarınki değer, onlar böyle avuç avuca öpüşürler.
ROMEO
Dudağı yok mudur ermişlerle hacıların?
JULIET
Vardır ama, dudaklarını yakarırken kullanırlar.
ROMEO
Öyleyse, ermişim, dudaklar yapsın ellerin yaptığını. Yakanyorlar, n'olur, umutsuzluğa dönmesin inanç.

JULIET Ermişler kımıldamaz yakarmayı dinlerken.
ROMEO
Öyleyse kımıldama, yakarmamın sonucunu alırken. İşte dudaklarım anndı günahından senin dudaklarınla.
(Onu öper.)
JULIET Benim dudaklarımda kaldı günah öyleyse.
ROMEO
Dudaklarımdan mı geçti bu günah? Ey tatlı bir zorlanışla işlenen suç! Günahımı geri ver bana.
JULIET Kitaba uydurarak öpüyorsunuz beni.
DADI
Hanımcığım, anneniz görüşmek istiyor sizinle.
ROMEO
Annesi kim?
DADI
İlâhi delikanlı! Annesi bu evin sahibidir, iyi, akıllı, namuslu bir hanımdır da. Demin konuştuğun kızını ben emzirdim. Turnayı gözünden vurur onu ele geçiren.
ROMEO
Capulet'Ierden mi o? Ey sevimli alacaklı! Düşmanıma borçluyum yaşamamı.
BENVOLIO
Haydi gidelim artık, eğlence tadmdayken.
ROMEO
Ya ya, korkarım öyle,
daha fazlası huzurumu bozacak.
CAPULET Hayır beyler, gitmeye kalkışmayın,
(Kulağına fısıldarlar.)
bir şeyler yenecek birazdan. Ha, öyle mi? Öyleyse teşekkürler ederim hepinize, çok çok teşekkürler beyler, iyi geceler. Meşale getirin buraya! — Haydi, artık yatağa. Vay canına, çok geç olmuş doğrusu; ben yatıyorum.
(Juliet ile dadıdan başka herkes çıkar.)
JULIET Buraya gel dadı. Kim şu bey?
DADI ihtiyar Tiberio'nun oğlu ve mirasçısı.
JULIET
Peki şimdi kapıdan çıkan kim?
DADI O mu? Şey, genç Petruchio mu ne?

JULIET
Ya onun ardındaki, hani şu dans etmeyen?
DADI
Bilmem.
JULIET
Git adını sor. Evliyse, gelin döşeğim olacak demektir mezarım.
DADI
Adı Romeo! Hem de Montague'lerden! Baş düşmanımızın biricik oğlu.
JULIET
Biricik sevgim doğdu biricik nefretimden! Ey erken görüp tanımadığım, tanımakta geç kaldığım! Uğursuz bir sevgi başlar bence tiksinilen bir düşmanı sevince.
DADI
O da ne? Nedir o?
JULIET Demin dans ederken öğrendiğim bir şiirden.
(içerden çağırırlar: «Jıuliet».)
DADI
Geliyor, geliyor! —Kızım, eğlence bitti; hadi artık, bütün konuklar gitti.
(Çıkarlar.)

İKİNCİ PERDE

ÖNDEYİŞ
(Koro girer.)
KORO
Uzanmış eski Arzu ölüm döşeğine,
mirasçısı olmayı bekler yeni duyguda: Uğrunda ölmek istenilen o güzel bile güzel sayılmaz artık Juliet'in yanında. Artık Romeo sevilir, yine sever elbet. bakışlarla büyülenmiş eskisi gibi, ama şimdi düşman elinde; ve çalar Juliet o korkunç oltalardan aşkın tatlı yemini. Düşman sayıldığından, Romeo sunamaz
aşk yeminlerini, o bilinen aşk diliyle. Kız da sevdalıdır ya, imkânları daha az.
bir yerde buluşamaz bu ilk sevgilisiyle. Ama tutku güç sağlar onlara, zaman da imkân: büyük güçlüklerde bulur büyük hazzı insan.
(Çıkar.)

BİRİNCİ SAHNE

Verona. Capulet'lerin bahçesi yanında bir yol.
(Romeo girer.)

ROMEO
Hiç gidebilir miyim yüreğim buradayken? Geri dön, toprak vücut, dön de bul merkezini.
(Duvara tırmanır, bahçeye atlar. Ben-volio ile Merctıtio girerler.)
BENVOLIO
Romeo! Hey, kuzenim! Romeo!
MERCUTIO
Aklı başındadır onun, yatmaya gitmiştir, inan.
BENVOLIO
Bu yana koşup şu bahçenin duvarından atladı Sesleniver Mercutio.
MERCUTIO
Olur, sesleneyim, hem de ruh çağırır gibi.—
Romeo! Ey gelgeç arzu! Çılgın! Tutkun! Sevdalı!
Bir «ah» şekline girip öyle görün gözümüze.
Bir kafiye söyle bana, yeter,
«Eyvah» diye bağır sadece;
ya da «yavrum», «kumrum» diye!
Hoş bir söz söyle sırdaşım Venüs için.
Yarı kör oğluna, mirasçısına bir ad tak,
ju genç adafn Cupid'e, hani Kral Cophetua
dilenci kızına âşık olduğu zaman
pek yaman salmıştı okunu, ona işte.
tşitmiyor, kımıldamıyor, oynamıyor yerinden;
öimüş bir maymun, ruhunu çağırmalı. —
Ey ruh, Rosaline'in ışıklı gözleri için gel,
o yüksek altuyla kızıl dudakları için,
güzelim ayakları, düzgün bacakları, oynak kalçaları ve kalçalarına bitişik yerleri için; haydi olduğun gibi görün bizlere!
BENVOLIO Sözlerini duyarsa, kızar sonra.
MERCUTIO
Kızmaz bunlara. Ama bir acaip ruh kaldırılırsa sevdiğinin o büyülü çemberi içinde, kız onu yatıştırıp büyüleyinceye dek ayakta bırakılırsa, o zaman kızar işte; eh, buna da kızılır hani. Ama benim çağırışım hem güzel, hem dürüst: sevgilisi adına kaldırıyorum onu.
BENVOLIO
Gel, nemli geceye yoldaşlık etmek için şu ağaçlar arasına saklanmıştır o; aşkı kör olduğundan, en çok karanlığa uyar.

MERCUTIO
Aşk kör olursa, bulamaz hedefini.
Şimdi oturmuştur bir şeftali ağacının altına,
sevgilim o çeşitten bir meyve olsa diyordur.
hani hizmetçi kızlar kendi aralarında
gülüşüp konuşurken benzetirler ya...
Ah, Romeo, ah, sevgilin şöyle bir açsa da...
Yeme de yanında yat o zaman!
İyi geceler Romeo, ben karyolama gidiyorum,
bu yer döşeği pek soğuk bana göre.
Hadi, gidiyor muyuz?
BENVOLIO Gidelim ya! Bulunmak istemeyeni aramak boşuna çünkü.
(Çıkarlar.)

İKİNCİ SAHNE

Aynı yer. Capulet'lerin bahçesi. (Romeo girer.)
ROMEO
Yarayla alay eder hiç yara almayan! —
(Juliet yukarda, bir pencerede görünür.)
Dur hele! Şu karşıki camdan süzülen ışık da ne?
Evet, orası doğu, Juliet'de güneş.
Yüksel de ey güzel güneş, öldür şu kıskanç ayı,
çünkü sen tanrıçandan çok daha güzelsin diye
sararıp solmuş kederden, bak.
Değil mijd kıskanıyor, vazgeç ona bağlılıktan;
bakirelik giysisi hastalıklı ve yeşil,
ancak Soytarılar giyer bunları,
sen çıkar at üzerinden.—
Sevgilim bu, ah, aşkım benim!
Ah bir bilse sevgilim olduğunu! —
Konuşuyor, ama demiyor bir şey; ne çıkar?
gözleri anlatıyor, karşılık vereceğim.—
Ben de amma arsızım, bana söylemiyor ki...
Bütün göklerin en güzel iki yıldızı
işleri olduğundan, onun gözlerine yalvarıyorlar
biz dönünceye dek siz parıldayın diye.
Gözleri gökte, yıldızlar da onun başında olsaydı,
ne olurdu? Yanağının parıltısı

utandırırdı o yıldızları, tıpkı günışığının
utandırması gibi lâmbayı. Gözleri gökte
öyle parıltılarla geçerdi ki havadan,
kuşlar ötüşürdü gece bitti sanarak. —
Bak nasıl dayıyor yanağını eline!
Ah şu elin giydiği bir eldiven olaydım da,
dokunaydım o yanağa!
JULIET
Eyvah!
ROMEO
Konuşuyor. Ey parıltılı melek, konuş yine! Çünkü göklerin kanatlı habercisi ölümlülerin hayretten açılan gözlerine nasıl görürtürse, tembel bulutlara binip havanın göğsü üzerinde yol alırken o, nasıl geri çekilip seyrederse insanlar, sen de, başımın üzerinde, öyle bir ihtişam veriyorsun bu geceye!
JULIET
Ah Romeo, Romeo! Neden Romeo'sun sen? inkâr et babanı, kendi adını reddet; bu elinden gelmezse, yemin et beni sevdiğine, vazgeçeyim ben Capulet olmaktan.
ROMEO *(Kendi kendine)* Daha dinliyeyim mi, yoksa konuşayım mı?
JULIET
Yalnız adındır benim düşmanım olan;
Montague olmasan da kendinsin sen.
Hem Montague nedir ki? El değil, ayak değil,
kol değil, yüz değil,
ne de insanın bir başka uzvu.
Ah, bir başka ad bul kendine! —
Adda ne var ki? Şu bizim gül dediğimiz
aynı güzellikte kokmaz mı
bir başka ad alsa da?
Romeo'nun da adı Romeo olmasaydı,
onda bu san olmadan da bulunan kusursuzluk
yine kalırdı onda. —At bu adı Romeo!
Senin parçan olmıyan adına karşılık da
bütün varlığımı al.
ROMEO
Alıyorum öyleyse, sözüne inanarak. Aşk de bana, yeniden vaftiz edileyim ben Romeo değilim bundan böyle.

JULIET
Kimsin sen, böyle geceye gizlenerek sırrıma el uzatan ?
ROMEO
Ad kullanarak
bilmem nasıl söylemeli kim olduğumu!
Ey güzel ermiş, adımdan
ben de nefret ediyorum, sana düşman diye.
Ben yazmış olaydım, yırtar atardım onu.
JULIET
Kulaklarım daha yüz söz içmedi ağzından, ama bu sesi tanıyorum: sen Romeo değil misin, hem de Montague?
ROMEO
Hoşuna gitmiyorsa ey güzel kız, ne oyum, ne bu.
JULIET
Nasıl geldin buraya, söyle, hem niye geldin? Bahçenin duvarları yüksek, aşılması güç; bir de kim oMuğunu,düşün, bizden biri görürse bu yer mezar olur sana.
ROMEO
Aşkın hafif kanatlarıyla aştım bu duvarları, çünkü taş sınırlar aşkı durduramazlar, hem aşkın girişip de başarmadığı ne var ki! Onun için akraban engel olamaz bana.
JULIET Bir görürlerse, kıyarlar sana.
ROMEO
Ah, senin gözlerin daha çok tehlike gizler onların yirmi kılıcından. Senin tatlı bakışın korur beni onların düşmanlığına karşı.
JULIET Dünyada istemem senin burda görülmeni.
ROMEO
Gecenin örtüsü saklar beni onların gözünden;
Hem sen sevmiyecek olursan,
varsın görsünler beni burda:
Kinleri yaşamama son versin daha iyi,
senin sevginden yoksun, geç ölmektense.
JULIET
Kimin yardımıyla buldun burayı?
ROMEO
Aramaya başlatan aşkın yardımıyla.
O bana akıl verdi, ben de ona göz oldum.

Ben gemici değilim, ama sen
o en uzak denizlerle yıkanan
uçsuz bucaksız kıyılarca uzak da olsan,
sana ulaşmak için açılırdım denize.
JULIET
Biliyorsun, yüzümde gecenin maskesi var,
yoksa, demin söylediklerimi duyduğun için
kız utanmasıyla kızarırdı yüzüm.
Nasıl isterdim ah, nasıl, nasıl
göreneklere bir güzel uyup
inkâr etmeyi demin ne söylediysem!
Davranış kurallarına uğurlar olsun ama!
Beni seviyor musun? «Evet» diyeceksin, biliyorum,
ben de inanacağım sözüne; ama, yemine kalkma,
belki yalancı çıkarsın; derler ki Zeus gülerıniş
verdiği sözü tutmayan âşıklara. Romeo,
seviyorsan, bana açıkça söyle;
yok, pek kolay kazanıldım sanıyorsan,
kaşlarımı çatayım, huysuzluk edip
hayır diyeyim sana, tâ ki sen üstüme düşesin;
yoksa dünyada yapmam öyle bir şey.
Doğrusunu istersen, güzel Montague,
deli gibi seviyorum; bu yüzden belki de
hoppaca buluyorsun benim bu hallerimi.
Ama inan, efendim, daha sadık olacağım
daha kurnaz davranıp ağırbaşlı duranlardan. İtiraf ederim ki, daha bir ağırbaşlı olmalıydım. ama ben farkına varmadan işitmişsin gerçek aşkımın tutkusunu; onun için bağışla, gecenin açığa vurduğu bu güçsüzlüğü hafifliğe bağlama.
ROMEO
Sevgilim, şu meyve ağaçlarının tepesini gümüşleyen kutlu ay üstüne yemin ederim...
JULIET
Ah, yemin etme ay üstüne, her ay değirmi yörüngesinde değişen o kararsız ay üstüne; aşkın da onun gibi değişken olur sonra.
ROMEO
Ne üstüne yemin edeyim?

JULIET
Hiç yemin etme; yok, ille de edeceksen,
o tanrı bilip tapındığım
cana yakın varlığın üstüne et yeminini.
ROMEO
Gönlümün aşkı eğer...
JULIET
Hayır, yemin etme. Varlığın sevinç yeriyorsa da,
sevinç duymuyorum bu geceki sözleşmeden;
pek acele, düşünüp taşınmadan, pek birden oldu,
daha «çaktı» demiye vakit kalmadan
yanıp sönen şimşeğe pek benziyor.
Tatlım, iyi geceler!
Bu sevgi tomurcuğu, yazın olgunlaştıran nefesiyle
güzel bir çiçeğe dönebilir öbür görüşmemizde.
İyi geceler! iyi geceler!
İçimdeki bu tatlı rahatlık ve huzur
dolsun senin gönlüne de!
ROMEO
Ah, böyle doymadan mı bırakacaksın beni?
JULIET Bu gece nasıl bir doyum bekliyebilirsin ki?
ROMEO
Yeminimin karşılığını, aşkının o sadık yeminini.
JULIET
Sen daha istemeden verdim berronu, keşke bir daha versem elde olsa da.
ROMEO
Geri mi alacaksın? Peki neden, sevgilim?
JULIET
Eli açık davranıp geri vermek için sana. Hem elimde olan bir şeyi
istiyorum. Cömertliğim deniz gibi uçsuz bucaksız, aşkım deniz gibi derin.
Ben sana nice versem, onca kalıyor bende, çünkü sonsuz ikisi de.
(Dadı içerden seslenir.)
Bir ses duydum içerden, hoşça kal canım benim! — Geliyorum dadıcığım!
—Güzel Montague, sadık ol. Bekte biraz, yine geleceğim.
(Çıkar.)
ROMEO

Ey kutlu, kutlu gece! Korkuyorum gecedir diye bütün bunların düş olmasından, bu inanılmıyacak kadar tatlı şeylerin.
(Juliet geri gelir.)
JULIET
İki kelimecik daha, sevgili Romeo, sonra gerçekten iyi geceler sana!
Aşkının eğilimi saygı değerse,
evlenmekse amacın,
yarın yollıyacağım bir adamla bildir de
nerde, saat kaçta yapmak istiyorsun töreni,
bütün varımı ayaklarına sereyim,
sen nereye gidersen ardın sıra geleyim.
DADI *(İçerden)* Küçük hanını!
JULIET
Şimdi geliyorum. —Ama niyetin kötüyse, yalvarırım sana....
DADI *(İçerden)* Küçük hanım!
JULIET
Şimdi geliyorum, şimdi! —
bundan vazgeç, kederimle başbaşa bırak beni.
Yarın birini yollarım.
ROMEO
Ancak öyle yaşar ruhum.
JULIET
Bin kez iyi geceler sana!
(Çıkar.)
ROMEO
Bin kez beter olur gece, senin ışığın yoksa! Öğrenciler kitaplardan nasıl ayrılırlarsa, öyle gider seven sevdiğine giderken; ama okula nasıl canı sıkkın giderlerse, sevdiğinden ayrılırken öyle ayrılır seven.
(Yavaş yavaş çekilir. Jıuliet yine girer.)
JULIET
Hişt Romeo, hişt! Ah, doğancı sesi gerek bu erkek şahini çağırmak için yeme!
Tutsaklığın sesi kısık olur, gür konuşamaz;
yoksa güm güm öttürürdüm
Yankı"nm uyuduğu mağarayı, Romeo'mun adını
durmadan söyletirdim onun yeisi diline,
sesi benimkinden daha çok kısılıncaya dek.

ROMEO
Ruhum bu, adımla çağıran beni! Geceleyin ne gümüşlü bir ses verir sevenlerin dilleri, dinleyen kulaklara en tatlı müzik olur.
JULIET Romeo!
ROMEO
Canım!
JULIET Yarın kaçta yollıyayım?
ROMEO
Saat dokuzda.
JULIET
Mutlak yollarım; sanki daha yirmi yıl var. Unuttum seni neden geri çağırdığımı.
ROMEO
Hatırlayıncaya dek ben burda bekliyeyim.
JULIET
Sen orda öyle beklersen, büsbütün unuturum seninle olmanın tadını hatırlarım da.
ROMEO
Ben de sen unutasın diye kalırım bu evden başka evleri unuturum da.
JULIET
Nerdeyse sabah olacak, artık gitsen; şımarık bir çocuğun kuşundan daha uzağa gitme ama: hani yaramaz
elinden bir parça salıverir ya onu bukağıya vurulmuş bir mahpus gibi tıpkı, sonra verdiği bu özgürlüğü kıskanarak ipekten bir iplikle geri çeker ya tekrar...
ROMEO
Keşke senin kuşun olaydım.
JULIET
Ne iyi olurdu, tatlım!
Ama çok çok seveyim derken öldürürdüm seni.
İyi geceler, iyi geceler!
Öyle tatlı bir keder ki ayrılık,
sabaha dek iyi geceler diyeceğim ben artık.
(Ç,kar.)
ROMEO
Gözlerinde uyku barınsın, gönlünde huzur! Uyku da huzur da ben olsam, ne tatlı dinlenme olur! Şu bizim kutsal pederin hücresine varayım da yardımını

dileyeyim, bu mutlu olayı anlatayım da.
(Çıkar.)

ÜÇÜNCÜ SAHNE

Aynı yer. Rahip Latırence'in hücresi. (Elinde bir sepetle Rahip Laurence girer.)

RAHİP LAVVRENCE

Kurşunî gözlü sabah kaş çatan geceye gülümsüyor
ışık çizgileriyle doğu bulutlarını çeşitliyerek;
alaca karanlık bir sarhoş gibi sendeliyerek
kaçıyor günün yolundan
ve yanan tekerleklerinden Titan'ın:
Şimdi, güneşin ateşten gözü
gündüze neşe verip gecenin çiğlerini kurutmadan
gidip doldurayım şu bizim sepeti
zehirli otlar, şifalı çiçeklerle.
Toprak hem anadır tabiata hem mezar,
doğduğu rahimdir onun gömüldüğü yer;
rahminden doğan türlü türlü çocukları
emzirirken görürüz göğsünde:
Bir çoğu zengindir erdem bakımından,
erdemsiz olan yoktur,
ama başka başkadır hepsi.
Otlarda bitkilerde, taşlarda,
bunların gerçek niteliklerinde bulunan
o güçlü çekim pek büyüktür ha!
Yeryüzünde yaşayan en kötü şeyin bile
özel bir iyiliği dokunur yeryüzüne.
En iyi şey bile, güzel kullanıştan yoksunsa,
gerçek sonuçtan kaçıp ulaşır kötülüğe.
Kötü kullanılırsa, erdem kusura döner;
kusur da bazan bir eylemle yükselir.
Şu narin çiçeğin taze yapracığında
zehir de barınır, iyileştiren güçler de:
Çünkü bu koklanırsa, her bir uzvu dinç kılar;
ağza alınırsa, dondurur bütün duyularla yüreği.
Otlarda olduğu gibi insanın içinde de
karargâh kurmuştur böyle çatışan iki kral:

biri erdem, öbürü kaba istem.
İkisinden kötüsü nerde ağır basarsa,
kurt kemirip çürütür o bitkiyi tezelden.
(Romeo girer.)
ROMEO
Günaydın sayın pederim.
RAHİP LAWRENCE
Kutsarım seni.
Kimin sesi beni böyle erkenden selâmhyan? Yavrum, yatağına böyle erken günaydın demek tedirgin bir kafadan ileri gelse gerek.
Nöbet bekler kaygı her ihtiyarın gözünde,
kaygının barındığı yerdeyse, uyku olmaz.
Ama yıpranmamış gençliğin,
yüksüz bir beyinle vücut dinlendirdiği yerde
egemenlik sürer altın bir uyku.
Bu yüzden eminim, seni böyle erkenden
ayağa kaldıran bir rahatsızlığın var.
Öyle bir şey yoksa, o zaman da derim ki
hiç yatağa girmedi Romeo'muz bu gece.
ROMEO
Sonuncusu doğru, uykudan tatlıydı rahatım.
RAHlP LAVVRENCE Tanrı bağışlasın günahını! Rosaline'le miydin?
ROMEO
Rosaline'le mi sayın pederim? Hayır. O adı da unuttum, verdiği acıyı da.
RAHlP LAWRENCE Aferin oğlum. Peki nerdeydin?
ROMEO
Sen bir daha sormadan ben anlatayım,
Düşmanımın şölenindeydim,
biri ansızın yaralayıverdi beni,
kendi de yaralandı. İkimizin de iyileşmesi
senin yardımına bağlı, kutsal hekimliğine.
İçimde kin yok, ey kutlu kişi. Çünkü bak,
yardım diliyorum, ama düşmanım için de.
RAHİP LAVVRENCE Açık konuş yavrucuğum, dümdüz konuş.
Bilmecemsi itiraf bilmeceyle bağışlanır.
ROMEO

Öyleyse açıkça bil ki, gönlümün aşkı zengin Capulet'in güzel kızına aktı. Benim gönlüm nasıl ondaysa, onunki de bende. Her şey yolunda, bir senin kutsal törenle bizi birleştirmen kalıyor.
Ne zaman, nerde ve nasıl karşılaştık,
birbirimizin gönlünü nasıl çeldik,
nasıl yeminler ettik birbirimize,
sana yolda bir bir anlatırım. Yalnız, n'olur
kabul et bugün nikâhımızı kıymayı.
RAHİP LAVVRENCE Bu ne değişme ya Rabbi! öylesine bir aşkla sevdiğin Rosaline'i öylesine çabuk bıraktın ha? Gençlerin sevgisi yüreklerinde değil, gözlerindeymiş meğer. Allah Allah! O Rosaline uğruna nice gözyaşıyla yıkandı solgun yanakların; nice tuzlu sular aktı boş yere aşka çeşni vermek için, ama tat bırakmadı ağızda. Güneş daha dağıtmadı gökteki ahlarını, eski iniltilerin çınlar daha şu benim ihtiyar kulaklarımda. İşte bak, daha silinmemiş eski bir gözyaşının izi yanağında henüz.
Sen sen olsaydın, bu acılar da senin olsaydı, Rosaline için olurdunuz, sen de, bu acılar da. Değiştin ha? Öyleyse ver şu yargıyı, lütfen: Erkekler güçsüzse, kadınlar düşer elbet.
ROMEO
Rosaline'i sevdiğim için sık sık azarlardın beni.
RAHİP LAVVRENCE
Sevdiğin için değil yavrum, tapındığın için.
ROMEO
O sevgiyi gömmemi de istemiştin.
RAHİP LAVVRENCE Birini mezara koyup bir başkasını çıkarmak için değil.
ROMEO
Azarlama, n'olur! Bu şimdiki sevdiğim ilgiyi ilgiyle karşılıyor, sevgiyi sevgiyle; öteki öyle değildi.
RAHİP LAVVRENCE O pek güzel biliyordu ki, senin aşkın doğru dürüst sökemeden ezber okumaktadır. Neyse, gel bakalım genç dönek, gel, birlikte gidelim; yardımcın olacağım bir bakıma. Bakarsın bu birleşme mutlu sonuçlanır da saf bir sevgiye döner iki ailenin nefreti
ROMEO
Haydi çabuk! Acelem var, diken üstündeyim.
RAHİP LAVVRENCE
Yavaş oğlum, acele işe şeytan karışır, hızlı koşanın ayakları dolaşır.

(Çıkarlar.)

DÖRDÜNCÜ SAHNE ***Aynı yer. Bir sokak. (Benvolio ile Mercutio girerler.)***

MERCUTIO

Bu Romeo da nerelerde yahu ? Eve gitmemiş mi dün gece?

BENVOLİO

Babasının evine gitmemiş. Uşağıyla konuştum.

MERCUTIO

Rosaline denen şu solgun, taş yürekli haspa öyle bir işkence ediyor ki, çıldıracak oğlan.

BENVOLİO

İhtiyar Capulet'in akrabasından Tybalt mektup göndermiş babasının evine.

MERCUTIO

Eminim meydan okumuştur.

BENVOLİO Romeo cevabını verir.

MERCUTIO

Eli kalem tutan herkes mektuba cevap vermesini bilir.

BENVOLİO

Yok, mektubun sahibine cevap verip meydan okuyana meydan okuyacaktır.

MERCUTIO

Eyvah, zavallı Romeo! O çoktan ölmüş! Ak bir yosmanın kara gözleriyle hançerlenmiş; bir aşk türküsüyle kulağından vurulmuş; o sevgi tanrısının, kör yaycı Cupid'in attığı ok yüreğini tam ortasından delmiş. Tybalt'a karşı koyacak ha?

BENVOLİO

Ne? Tybalt da kim oluyor?

MERCUTIO

Tybalt, kediler beyi Tybert'den üstündür bence. O, tören salonlarının yiğididir. Türkü söyler gibi döğüşi'ır, tempo tutar, uzaklığı, araları ayarlar; müziğin en kısa durağını bilir, bir, ki, dedi mi, üçüncüsü göğsündedir. İpek düğmeyi uçuracak kadar ustadır. Tam bir düellocudur o; şeref kurallarını bilir, en iyi ailedendir, soylu kişidir. O ileri adımla kılıcı yerine koyusu yok mu! Hele elinin tersiyle kılıca vuruşu! Yüreği buluşu!

BENVOLIO

Nesi, nesi ?

MERCUTIO

Son moda züppeler böyle gösterişli bir dille söyleşiyorlar işte! «Aman Allah, ne kılıç be! Adamdaki boya bak sen!
fû
Ne yaman orospu yahu!» Gel de ağlama bu hale evlât! Eski koltuklarda rahat oturamıyan, ama yeni tarzın üstüne kuru-luveren bu tatlı su frenkleri, bupardonnez-moi s'cılar canımıza okuyor be! Hele o «Bons» deyişleri, o «bons»ları!
(Romeo girer.)
BENVOLIO Romeo geliyor, Romeo!
MERCUTIO
Dişisiz kalınca çiroza dönmüş! Ey ten, ey beden, amma da bahklaşmışsm! Artık Petrarch'm o akıcı vezinleriyle düşüp kalkıyor: Onun sevgilisi Laura, Romeo'nunki yanında bulaşıkçı kız gibi kalırdı olsa olsa, ama Lauro'nın âşığı, doğrusu daha iyi kafiyelendirirdi onu! Evet, bunun sevgilisi yanında, Dido, orospu kalırdı; Kleopatra, çingene; Helen ile Hera, sokak karılan; Thisbe, gökgözlü mökgözlüydü ya, işe yaramaz. Sinyor Romeo, b o n j o u r ! Fransız pantalonuna Fransız selâmı işte! Dün gece bizi ne güzel atlattınız!
ROMEO İkinize de günaydın. Ne atlatması?
MERCUTIO Tüydün beyim, tüydün! Farkında değil misin?
ROMEO
Bağışla Mercutio, işim önemliydi; benim durumumda olan herkes nezaket dışına çıkabilir.
MERCUTIO
Bu demektir ki, böyle bir durumda insan diz kırmak zorunda kalabilir.
ROMEO
Yani, nezaketen mi?
MERCUTIO Tam bir nezaketle bastın üzerine.
ROMEO
Nazik bir açıklama.
MERCUTIO
Ne demek! Ben nezaketin süsüyüm.
ROMEO
Çiçeği olmayasın?
MERCUTIO
Tamam!
ROMEO
Benim ayakkabılar da iyi çiçeklenmiş öyle ise.

MERCUTIO
İyi dedin! ayakkabılarının altı aşınıncaya dek sürdür bu buluşu; onlar yıpranıp tek tabanlı kalınca, senin buluşun da tek kalır.
ROMEO
Ey tek tabanlı buluş, tekliği tek ve biricik olsun!
MERCUTIO
Aramıza gir Benvolio'cuğum. Benim şakalar sıfırı tüketti.
ROMEO
Kamçılayıp mahmuzla, kamçılayıp mahmuzla, yoksa kazandım diye haykırırım ha!
MERCUTIO
Şakalarımız böyle yaban kazları gibi yarışacaksa, ben yokum; çünkü senin şakaların bir tekinde bile benim şakalarımın tümünden daha çok kaz var. Nasıl, bu kaz işinde yetiştim mi sana?
ROMEO
Ne kaz işinde yetiştin bana sen, ne de başka şeyde?
MERCUTIO
Bu söz için kulağını ısıracağım senin.
ROMEO
Yok, cici kazım, ısırma.
MERCUTIO
Senin şakalar pek ekşi, salçası amma da keskin.
ROMEO
Yağlı kaza da öyle salça yaraşır hani!
MERCUTIO
Şaka değil geyik derisi mübarek, bir parmak çeksen kol kadar genişliyor!
ROMEO
Ben de şu «Geniş» sözünü çekip genişletecektim; onu kaza ekledin mi, ünü geniş bir kaz olursun.
MERCUTIO
Nasıl, aşk için inlemekten iyi değil mi böylesi? İşte şimdi insana karıştın, Romeo oldun artık; ustalığınla da, yaradılışınla da, neysen osun şimdi, şu zevzek aşk yok mu, aşk, —dilini çıkararak ordan oraya koşan, değneğini saklıyacak delik arayan kocaman bir budalaya benzer o.
BENVOLIO Dur hele dur!
MERCUTIO
Öykümün en tatlı yerinde durdurmak istiyorsun beni.

BENVOLIO Yoksa öykünü pek uzatacaksın.
MERCUTIO
Yanıldm işte, kısa kesecektim; öykümün dibi göründüğü için, sözü fazla uzatmamaktı niyetim.
ROMEO İşte buna diyecek yok!
(Dadı ile Peter girerler.)
MERCUTIO
İşte bir yelken sana!
BENVOLIO
Bir değil iki! Bir gömlekle bir eteklik!
DADI Peter!
PETER
Buyurun.
DADI
Yelpazem, Peter.
MERCUTIO
Haydi Peter'ciğim! Yüzünü saklıyacak. Yelpazesi daha güzel de ondan.
DADK
Sabahlar hayrolsun sayın beylerim.
MERCUTIO
Akşamlar hayırxslsun güzel bayan.
DADI
Akşam oldu mu?
MERCUTIO
Nerdeyse oldu. Saatin küstah eli, öğle deliğinin üzerinde.
DADI
Hadi ordan be! Ne biçim adamsın sen!
ROMEO
Bunu, sayın bayan, Tanrı başbelâsı diye yaratmıştır kendine.
DADI
Doğrusu güzel dedin! «Başbelâsı diye» ha? Sayın beylerim, genç Romeo'yu nerde bulabileceğimi hanginiz söyli-yebilir bana?
ROMEO
Ben söyliyebilirim. Ama onu bulduğunuz zaman, aradığınız zamandan daha yaşlı olacak genç Romeo. Bu adı taşıyanların en genci benim. Daha kötüsü can sağlığı.
DADI

İyi söyledin!
ROMEO
Ya, en kötü iyidir ha? İyi anlayış doğrusu. Akıllıca, akıllıca.
DADI
Romeo iseniz, sizinle biraz yalnız görüşmek istiyorum.
BENVOLIO
Yemeğe filân çağıracaktır.
MERCUTIO
Çöpçatan ha, çöpçatan, çöpçatan! Hoop!
ROMEO
Bir şey mi buldun ki avcılar gibi bağırıyorsun öyle?
MERCUTIO
Tavşan filân değil efendim. Perhiz çöreğine konmuş, daha yenmeden kokup küflenmiş bir tavşan diyorsanız, o zaman başka tabiî.
(Türkü söyler.)
Eti kokmuş kart tavşan, hem de kokmuş kart tavşan, tam perhizlik et budur: ama kokmuşsa tavşan, yüz kişiye de sunsan, doyurur ha doyurur.
Babanlara geliyor musun Romeo? Biz akşam yemeğine ordayızda.
ROMEO Ben arkanızdan gelirim.
MERCUTIO
Hoşça kal haminne, hoşça kal!
(Türkü söyler.) «Hanım, hanım, canım hanım.»
(Mercutio ile Benvotio çıkarlar.)
DADI
Hadi güle güle! —Kuzum efendim, kimdi bu yüzsüz, çapkınlık kumkuması herif?
ROMEO
Kendi konuşmasına hayran bir bey, dadı, bir ayda dinlemeye katlanamıyacağı şeyleri bir anda söyleyiverir.
DADI
Hele bana bir sataşsın da göreyim, hani şimdikinden daha da arsız olsa, alırım ayağımın altına, onun gibi yirmisinin canına okurum ben; kendim yapamazsam, yapanı bulurum. Utanmaz herif! Ben onun bildiği kızlardan değilim, *(Peter'e)* Sen de karşıma geçmiş, benimle eğlenen herifleri seyrediyorsun ha?
PETER

Ben kimsenin sizinle eğlendiğini görmedim; görseydim, inan olsun, hemen davranırdım silâhıma. Şöyle iyi bir kavga fırsatı çıktı mı karşıma, yasa da benden yana oldu mu, kılıç çekmede kimseden geri kalmam ben.

DADI

Hani, Tanrım tanık, öyle kızdım ki, her bir yerim titriyor. Utanmaz herif! — Kuzum efendim, size bir çift sözüm var. Demin dediğim gibi, küçük hanım beni sizi aramaya yolladı. Size söylememi istediği şeyleri şimdilik kendime saklıyorum; ,>önce söyleyin bana, niyetiniz onu tavlamak, hani derler a, ahmaklar cennetine götürmekse, alçakça bir şey olur bu, hani -.derler a. Çünkü kızcağız daha pek körpe; onun için kendisini aldatacak olursanız, hiç bir kibar kadına yapılamıyacak bir i kötülük, hem de büyük bir ahlâksızlık olur bu.

ROMEO

' Hanımına saygılarımı söyle dadı. İtiraz ediyorum senin bu...

DADI

• Söylerim canım, olduğu gibi söylerim. Tanrım, ne sevi-*I*necek kim bilir!

ROMEO

Ne söyliyeceksin dadı? Beni dinlemiyorsun ki.

DADI

İtiraz ettiğinizi söyliyeceğim efendim. Bana kalırsa, tam tbir efendice davranış bu.

ROMEO

Ona söyle de, bugün öğleden sonra
günah çıkarmıya gitmek için bir çare duşunsun,
orda, Rahip Lawrence'ın hücresinde,
hem günah çıkaracak, hem evlenecek
Bu da zahmetine karşılık

DADI

Yok efendim yok, metelik almam'

ROMEO Hadi hadi, ben al dı>orum

DADI

Bugün öğleden sonra mı'* Peki, gelir oraya

ROMEO

Dadıcığım, sen biraz bekleyıver Şu sıralarda uşağım
kilise duvarının arkasında bulacak seni, kalın ipten örülmüş bir merdiven getirecek, bu ıssız gecede sevincimin doruğuna çıkaracak o merdiven beni

Hoşça kal[1] Göreyim seni[1] Zahmetim karşılıksız bırakmam Hoşça kal' Saygılarımı söyle hanımına

DADI

Tanrım kutsasın seni[1] Ama efendim

ROMEO

Bir şey mı var dadıcığım'*

DADI

Uşağından emin mısın" Hanı ne derler ıkı kışı sır saklar yok ederek hırını

ROMEO

İnan bana, uşağım sapına kadar doğrudur

DADI

Bılsen efendıcığım, hanımım hanımların en tathsıdır —Tanrım[1] Tanrım' Bir karış çocuktu'— Ha, Paris diye biri
var bu şehirde, niyeti kanca atmak; ama hanımcığım, benim melek huylu hanımcığım, kurbağa görmüş gibi oluyor onu görünce. Bazan onu kızdırır, Paris daha yakışıklı bir erkek derim. Ben böyle der demez, inan bana, kireç gibi ağarır yüzü. Rosemary çiçeğiyle Romeo aynı harfle başlar değil mi?

ROMEO

Öyle dadı. N'olacak peki? ikisi de R ile başlar.

DADI

Seni alaycı! Köpek adıdır o! R şey için.... Hayır, ben biliyorum, başka harfle başlıyor. O, seninle Rosemary üstüne öyle cümleler kuruyor ki, duysan bayılırsın.

ROMEO

Hanımına saygılarımı söyle.

(Romeo çıkar.)

DADI

Olur, hem bin kez söylerim! Peter!

PETER

Buyurun?

DADI Düş önüme! Hadi çabuk.

(Çıkarlar.)

BEŞİNCİ SAHNE

Aynı yer. Capılet'terin bahçesi. (Jıuliet girer.)

JULIET

Saat dokuzdu ben dadımı gönderdiğimde, yarım saate kalmaz dönerim demişti. Belki de bulamadı; hayır, olamaz. Ah, topal kadın, n'olacak!

Aşkın habercileri düşünceler olmalı,
gölgeleri abus tepeler üzerinden
sürüp dağıtan güneş ışınlarından
on kat hızlı süzülür onlar.
Bunun için Venüs'ün arabasını
kıvrak kanatlı kumrular çeker;
bunun için rüzgârdan kanadı var Cupid'in.
İşte güneş bugünkü yolculuğunun
en yüce tepesinde; dokuzdan on ikiye dek
tam üç uzun saat geçti de gelmedi hâlâ.
O da sevseydi, onun da damarlarında
ılık gençlik kanı aksaydı, top gibi uçardı;
sözlerim onu canım sevgilime fırlatır,
sevgilimin sözleri de geri atardı bana.
Ama bu yaşlılar yok mu, ölü taklidi yaparlar,
kurşun gibi ağır, yavaş, hantal.
(Dadı ile Peler girerler.)
Ah Tanrım, geliyor! —Şeker dadıcığım, ne haber? Onu bulabildin mi?
Gönderiver uşağını.
DADI
Peter, sen kapıda bekle.
(Peter çıkar.)
JULIET
Dadı, canım dadıcığım, —aman yarabbi. neden üzgün duruyorsun? Haber üzücü de olsa, sen güler yüzle anlat; yok, iyiyse, böyle asık suratla çalarak bozma uyumunu tatlı haberin.
DADI
Yorgunum, biraz kendi halime bırak beni. Nasıl da sızlıyor kemiklerim, ayaklarıma kara sular indi.
JULIET
Kemiklerimi sana versem de, haberin benim olsa! Hadi n'olur, söyleyiver, canım dadtcığım benim!
DADI
Aman ya Rabbi, ne bu acele! Biraz bekliyemez inisin? Nefesim kesildi, görmüyor musun ?
JULIET

Nefesim kesildi demeye nefesin varken nasıl dersin bana, nefesim kesildi diye? Bu gecikme için gösterdiğin mazeret daha uzun, anlatacağın öyküden. Haberin iyi mi, kötü mü ? Buna cevap .ver. Daha sonra dinlerim girdisini çıktısını. Beni meraktan kurtar, iyi mi, kötü mü?

DADI

Şey, basit bir seçim yapmışsın; adam seçmesini hiç bilmiyorsun. Romeo mu dedin! ha, o mu? Yüzü bütün erkek-lerinkinden daha güzelse de, bacakları bütün erkeklerinkinden üstün; eline, ayağına, boyuna boşuna gelince, sözünü etmeye değmezse de, mukayese kabul etmez. Nezaket çiçeği değil, ama inan bana, kuzu gibi uysal. Hadi kızım işin iş! Tanrıya dua et! Ne o, yemek yendi mi?

JULIET

Hayır hayır. Ama ben bütün bunları biliyordum zaten. Evlenmemiz için ne diyor, ondan haber ver sen bana.

DADI

Hay Allah, başım nasıl da ağrıyor!
Bilsen ne halde başım!
Zonklamaktan kırk parça olacak sanki!,
Bir yandan da sırtım! Ah şiftim, sırtım!
Beni ordan oraya koşturduğun,
Sokak sokak dolaştırıp canımı çıkardığın için
taş yürekli mi desem sana, ne desem!

JULIET

Hastalığına üzüldüm doğrusu.
Hadi şeker dadıcığım, söyle, ne diyor sevgilim ?

DADI

Sevgilin dürüst, kibar, iyi yürekli, ve inan bana, erdemli bir bey olarak diyor ki..... Annen nerde?

JULIET

Annem nerde mi? Aa, içerde tabii.
Nerde olacak? Amma da tuhaf cevap veriyorsun!
«Sevgilin bir bey olarak diyor ki,
annen nerde?»

DADI

Hey güzel Tanrım! Ateş bacayı sardı ha? Yavaş ol kızım yavaş ol! Sızlayan kemiklerime merhemin bu mu? Haberini kendin getir kendin götür bundan böyle.

JULIET
Ne bu yaygara! —Hadi söyle, ne diyor Romeo?
DADI
Bugün kiliseye gidip
günah çıkarmaya iznin var mı?
JULIET
Var.
DADI
Öyleyse hemen Rahip Lavvrence'in hücresine koş;
orda seni alacak bir koca beklemekte.
Ne o, arsız kan yürüyüverdi yanaklarına,
bir haber duymaya görsünler, hemen kızarırlar.
Hadi koş kiliseye; benim başka işim var.
Bir merdiven bulayım da, ortalık kararınca
sevgilin tırmansın kuş yuvasına.
Cefasını ben çekeyim, sefasını sen sür.
Ama yükü taşıyacaksın bu gece.
Hadi ben yemeğe gidiyorum, sen koş hücreye.
JULIET
Talihe koşuyorum ben! **—Hoşça** kal, dürüst dadıcığım!
(Çıkarlar.)
ALTINCI SAHNE
Aynı yer. Rahip Lav/rence"in hücresi, (Rahip Lawrence ile Romeo girerler.)
RAHİP LAWRENCE Gökler bu kutsal işi iyi karşılasınlar da sonradan dertlerle azarlamasınlar bizi!
ROMEO
Amin, amin! Ama ne dert gelirse gelsin başıma, onu gördüğüm kısacık bir ânın sevincine denk olamaz! Sen kutsal sözlerinle birleştir de bizi, o aşk yutan ölüm, elinden geleni geri komasın, yeter ki benim diyebileyim ona.
RAHİP LAWRENCE Bu şiddetli hazlar şiddetle son bulurlar, ölümleri olur zaferleri, öpüşürken yok olan ateşle barut gibi tıpkı. En tatlı bal bile tadıla tadıla bıkkınlık verir, aynı lezzet iştahı köreltir. Onun için ölçülü sev de, uzun sürsün sevgin. Hızlı giden, yavaş kadar geç varır hedefe.
(Juliet girer.)
İşte küçük hanım! Böylesine hafif ayaklar aşındırabilir mi hayatın sert yollarını! Havada sallanan örümcek ağına bile asılsa düşmez âş\k dediğin; öylesine hafif olur kuruntu.

JULİET
Kutsal pederimin akşamı hayırlı olsun.
RAHİP LAVVRENCE
Romeo teşekkür edecektir sana kızım, ikimiz için de.
JULİET
Onu da selâmlarım, yoksa ne diye teşekkür etsin?
ROMEO
Ah Juliet! senin sevginin boyutları da
benimki gibi büyüdüyse,
onu süsleyip anlatmada benden ustaysan,
nefesinle tat ver şu bizi saran havaya;
şu güzel karşılaşmadan duyduğumuz mutluluğu
müziğin zengin dili açıklasın bir bir.
JULİET
Hayal gücü, sözden çok madde bakımından zengin olduğu için özüyle övünür, sözüyle değil; ancak dilencilerdir servetini sayanlar. Benim sevgimse öyle bir büyüyüp çoğalmış ki yansını saymak bile elimden gelmez.
RAHİP LAVVRENCE
Gelin benimle, gelin de kısa keselim bu işi. Çünkü, bağışlayın, yalnız kalamazsınız pek kutsal kilise ikinizi birleştirinceye dek.
(Çıkarlar.)
ÜÇÜNCÜ PERDE
BİRİNCİ SAHNE
Verona. Bir alan. (Mercutio ve Benvolio uşaklarla girerler.)
BENVOLIO
Kuzum Mercutio, n'olur, hurdan çekilelim artık. Hava sıcak, Capulet'ler ortada geziyorlar; bir karşılaşırsak, kavgadan kaçınanlayız; çünkü deli kan kızışıyor bu sıcak günlerde.
MERCUTİO
Hani bazı adamlar vardır, meyhanenin eşiğinden adım atar atmaz, kılıcı masanın üzerine koyup «Allah beni sana muhtaç etmesin!» derler, ama ikinci kadehin etkisiyle, ortada hiç bir sebep yokken, kılıca davranırlar; sen de onlara ben-ziyorsun.
BENVOLIO
Öyle bir adam mıyım ben?
MERCUTİO

Hadi hadi, sen de şu İtalya'daki herkes gibi ateşlisindir; çabuk kızıp huysuzlaşırsın, çabuk huysuzlaşıp kızarsın.
BENVOLIO
Amma yaptın ha!
MERCUTİO
Öyle öyle! Senin gibi iki kişi bir araya gelse, az sonra kimse kalmaz ortada, çünkü birbirlerini öldürürler. Sen yok
musun sen! Başında seninkinden bir fazla ya da bir eksik kıl var diye kavgaya tutuşursun adamla sen! Kestane yiyen birini görsen, senin gözlerin kestane renginde diye, evet sırf bunun için kavga edersin. Ah bu gözler ah! Bunlar aramaz da hangi gözler arar kavgayı? Yumurta nasıl besinle doluysa senin kafan da öyle kavgayla dolu, ama senin kafan, çalkanmış bir yumurta gibi cılk bir hale geldi kavgadan. Sen, güneşte uyuyan köpeğini uyandırdı diye, sokakta öksüren biriyle kavga etmiş adamsın. Yeni ceketini Paskaiya'dan önce giydi diye, terzinin birine çatan sen değil misin? Ya yeni ayakkabılarına eski bağ takan adama ettiklerin? Bir de kalkmış, kavga çıkarmıyayım diye akıl öğretiyorsun bana!
BENVOLIO
Ben senin kadar kavgacı olsaydım, hayatımı bir saat bir çeyrek için güven altına alana varımı yoğumu verirdim.
MERCUTIO
Varını yoğunu ha! Amma da ucuz be!
(Tybalt birkaç kişiyle girer.)
BENVOLIO
Demedim mi, işte Capulet'ler geliyor.
MERCUTIO
Vızgelir.
TYBALT
Siz arkamdan gelin, konuşacağım onlarla. — Merhaba beyler, bir tek sözüm var birinize.
MERCUTIO
Bir tek sözünüz var birimize ha? Bir şey daha kalsan da çift olsa; bir söz, bir de tokat, söz gelişi.
TYBALT
Fırsat verirseniz, beyler, o işi de becereceğimi görürsünüz.
MERCUTIO
Fırsatı biz vermeden de bulamaz mısın?

TYBALT
Sen Romeo ile aynı havayı çalıyorsun Mercutio.
MERCUTIO
Aynı havayı mı? Sen bizi çalgıcı yerine koyuyorsun ha? Peki ama, sen bizi böyle çalgıcı yerine filan korsan, bozuk sesten başka bir şey dinliyemezsin. İşte kemanımın yayı, sen i bir oynatsın da gör. Vay canına! Çalgıcı ha!
BENVOLIO
Herkesin gelip geçtiği yerde konuşuyoruz.
Ya tenhaca bir yere çekilin, /
ya soğuk kanlı tartışın derdinizi,
ya da ayrılın. Bütün gözler üstümüzde.
MERCUTIO
Gözler bakmak için yaratılmış, varsın baksınlar; kimsenin keyfi için yerimden kımıldamam ben.
(Romeo girer.)
TYBALT
Siz sakin olun efendim, işte geliyor benim adamım.
MERCUTIO
Senin adamlarının giydiği kisveyi giyerse o. ben de kafamı keserim. Hele sen bir buyur meydana, o hemen peşindedir. Beyimiz işte bu anlamda «adamım» diyebilir ona.
TYBALT
Romeo, sana beslediğim sevgi ancak şu sözleri bulabiliyor senin için: «Sen alçağın birisin.»
ROMEO
Tybalt, seni sevmemi gerektiren sebep, böyle bir selâma uygun karşılığı vermekten alıkoyuyor beni. Alçak değilim ben; onun için, hoşça kal, görüyorum ki beni hiç tanımıyorsun.
TYBALT
Yavrum, bana ettiğin hakaretleri mazur gösteremez bunlar; onun için, dön de çek kılıcını.
ROMEO
Ben hiç bir zaman hakaret etmedim ki sana,
hem ben seni aklının alamıyacağı kadar
çok severim. Sonra anlarsın sevgimin nedenini.
Bunun için, adının üstüne
adım gibi titrediğim Capulet,

gönlün rahat^ olsun.
MERCUTİO
Ah miskin, şerefsiz, alçakça boyun eğiş! He.psini temizler bir tek kılıç darbesi!
(Kılıcını çeker.) Sıçan avcısı Tybalt, gelir misin şöyle?
TYBALT
Benden ne istiyorsun ?
MERCUTİO
Ey kediler kiralı, dokuz canından yalnız bir tekini. Onu da hemen almak niyetindeyim; geri kalan sekize gelince, bilmem artık, belki bir güzel pataklarım. Kılıcını şöyle kulağından tutup kınından çıkarır mısın? Çabuk ol, yoksa o daha çıkmadan, benimki bulacak senin kulaklarını.

TYBALT *(Kılıcım çekerek)*
Hazırım öyleyse.
ROMEO
Mercutio'cuğum, indir kılıcını.
MERCUTİO
Buyurun efendim, görelim şu ünlü hamlenizi.
(Vuruşurlar.)
ROMEO
Çek kılıcını Benvolio, şunları ayıralım. Ayıptır beyler, vaz geçin bu rezaletten! Tybalt, Mercutio, Verona sokaklarında kavgayı kesenkes yasak etti prens. Dur Tybalt! Mercutio'cuğum!
(Tybalt ile taraftarları çıkarlar.)
MERCUTİO
Yaralandım.
Allah belâsını versin iki ailenin de! Bitti benim işim. Gitti mi o? Hem de yara mara almadan ha?
BENVOLİO
Ne! Yaralandın mı?
MERCUTİO
Ya ya, sıyrık, sadece bir sıyrık, ama yeter. Uşağım nerde? Koş kerata, bir cerrah bul.
(Uşak çıkar.)
ROMEO
Cesaret dostum, yaran tehlikeli değil.
MERCUTİO
Doğru, ne kuyu kadar derin, ne de kilise kapısı kadar geniş, ama yeter, görür işimi. Yarın beni ararsan mezarımda bulursun. İnanın ki, bu dünyada işim kalmadı artık. —Allah belâsını versin iki ailenin de!^ Vay canına! Köpeğin, farenin, sıçanın, kedinin biri adamı öldürecek .kadar tırmalasın ha! Hesap kitabına göre döğüşen kabadayı! Haydut, alçak herif! —Ne halt etmeye girdin aramıza? Ben senin kolunun altında yaralandım.
ROMEO
İyiliğinizi düşünüyordum.
MERCUTİO
Yakın bir eve götür beni Benvolio, yoksa bayılacağım.
Allah belâsını versin iki ailenin de! Kurtlara yem ettiler beni. Vuruldum, hem de pek yaman. İki ailenin de!

(Mercutio ile Benvolio çıkarlar.)

ROMEO

Prensin yakın akrabası olan bu soylu kişi,
benim canciğer dostum,
öldürücü bir yara aldı benim yüzümden;
ünüm Tybalt'ın kara çalmasıyla lekelendi,
bir saatlik akrabam olan Tybalt'ın.
Ah tatlı Juliet! Güzelliğin kadınlaştırdı beni,
özümdeki yiğitlik çeliğini yumuşattı.
(Benvolio girer yine.)

BENVOÜO

Ah Romeo, Romeo, yiğit Mercutio öldü! Şu toprağı zamansız hor gören o yılmaz ruh erişti bulutlara.

ROMEO

Nice günler üstüne düştü bu günün kara yazısı bu başlattı o günlerin son vereceği yası.
f *Tybah yine girer.)*
BENVOLİO işte öfkeli Tybalt geliyor yine.

ROMEO

Hem sağ, hem de zaferle ha! Mercutio ise öldü! Haydi göklere, ey düşünceli sakınganlık, ateş gözlü öfke yol göstersin bana artık! — Haydi Tybalt, demin bana sunduğun o «alçak» sözünü al bakalım geri! Çünkü başımızın az üstünde Mercutio'nun ruhu; seninkini bekliyor kendisine yoldaşlık etsin diye. Ya sen gideceksin, ya ben, ya da her ikimiz.
TYBALT
Sen gideceksin alçak, tüysüz delikanlı! Burda yoldaşlık ediyordun kendisine orda da et!

ROMEO

Bu verecek kararı!
f Vuruşurlar. Tybalt düşer.)
BENVOLIO
Kaç Romeo, durma!
Şehir ayaklandı, Tybalt'sa öldü.
Şaşkın durma öyle. Yakalanırsan, Prens
ölüme mahkûm eder seni. Haydi kaç, durma!
ROMEO
Ah, yazgının oyuncağıyım ben!

BENVOLIO
Ne bekliyorsun?
(Kornea çıkar. Yurttaşlar girerler.)
I. YURTTAŞ
Ne yana kaçtı Mercutio'yu öldüren? Tybalt denen o katil ne yana kaçtı?
BENVOLIO
O Tybalt burda yatıyor işte.
H. YURTTAŞ
Kalk bakalım efendi, gel benimle; prens adına emrediyorum, söz dinle.
(Prens, maiyeti, Montague, Capulet, eşleri ve başkaları girerler.)
PRENS
Nerde bu patırtıyı çıkaran aşağılık adamlar?
BENVOLIO
Ey soylu prens, baştan sona anlatabilirim
bu ölümcül kavganın mutsuz seyrini: Akrabanız yiğit Mercutio'yu öldüren,
sonra genç Romeo'nun kılıcıyla can veren adam burda yatıyor işte.
LADY CAPULET
Tybalt, yeğenim! Öz kardeşimin çocuğu! Ah prens! Yeğenim! Kocam!. Ah. kanı akmış sevgili akrabamın! — Prens, değil mi ki hakseversiniz, kamınıza karşılık, akıtın kanını Montague'lerin. Ah yeğenim, yeğenim benim!
PRENS
Benvolio, kim başladı bu kanlı kavgaya?
BENVOLIO
Tybalt, burda öldürülen,
Romeo'nun kendi eliyle öldürdüğü.
Tatlı diller döktü Romeo, ona bu kavganın
ne denli saçma olduğunu söyledi,
sizin yasağınızı hatırlattı sonra;
bütün bunlar tatlı bir ses, sakin bakışlar,
alçakgönüllü tavırlarla söylendiyse de,
barışa kulak tıkayan Tybalt'm
serkeş öfkesini yatıştıramadı bir türlü,
tersine, elindeki sivri çeliği
göğsüne doğrulttu korkusuz Mercutio'nun;
o da, aynı derecede ateşli,
öldürücü bir kılıçla karşıladı
Tybalt'm kılıcını. Askerce bir küçümseyişle

bir yana itiyor soğuk ölümü elinin biriyle,
öbürüyle de Tybalt'a saldırıyordu,
ama bütün hamleleri boşa gidiyordu
Tybalt'm ustalığı önünde.
«Durun arkadaşlar, ayrılın!» diye bağırdı Romeo,
sonra sözlerinden daha çabuk davranıp
çevik koluyla indirdi ölümcül kılıçları,
aralarına girdi. Tam o sırada
Tybalt'ın hain bir hamlesi
Romeo'nun kolu altından gelip
aldı canını zorlu Mercutio'nun;
sonra Tybalt kaçtı, ama geri geldi çok geçmeden.
Romeo da öç almak için yanıp tutuştuğundan,
şimşek gibi kapıştılar. Kılıcımı çekip
onları ayıramadan, vuruldu koca Tybalt.
O düşerken, kaçıp gitti Romeo.
Anlattığı doğru değilse, ölüme hazır Benvolio.
LADY CAPULET Montague'lerin akrabasıdır o, etki altında kalıp doğruyu söylemiyor. Bu uğursuz kavgada yirmi kişi kadar vardı onlardan, bu yirmi kişi de ancak bir kişiyi öldürebildi. Adalet istiyorum prens, gerçekleştirin adaleti: Romeo yaşamasın, çünkü öldürdü Tybalt'ı.
PRENS
Romeo, Mercutio'yu öldüreni öldürmüş; bu değerli kanın bedelini kim ödeyecek şimdi?
MONTAGUE
Her halde Romeo değil prens, Mercutio'nun dostuydu o. Tybalt'm hayatına son vermekle yasanın yapacağı bir işi yapmış oldu, budur onun kabahati.
PRENS
Bu suçtan dolayı
hemen sürüyoruz kendisini buradan. Nefretinizin sonuçları beni de ilgilendiriyor, kanım akıyor hoyratça kavgalarınız yüzünden. Sizi öyle ağır bir cezaya uğratayım ki, hepiniz pişman olasınız kanımın aktığına. Yalvarmalara, mazeretlere tıkalı kulaklarım, gözyaşlarıyla, dualarla yumuşamak yok; onun için, hiç birine başvurmıyasımz.
Romeo hemen ayrılsın buradan,
yoksa son saati olur ele geçtiği an.
Şu cesedi kaldırın da dinleyin, buyruğumdan

Katillere acımakla, cana kıyanlar bağışlanmış olur.
(Çıkarlar.)

İKİNCİ SAHNE ***Aynı yer. Capuleflerin bahçesi. (Juliet girer.)***

JULIET

Dörtnal gidin, ey ateş ayaklı küheylânlar
Güneş tanrısının sarayına doğru!
Phaethon gibi bir sürücü sizi batıya kadar
kırbaçlardı da, bulutlu geceyi getirirdi hemen.
Ger koyu renkli perdeni, sevgi yaratan gece,
o kaçağın gözleri pırıldasın; ve Romeo,
kimseler görüp duymadan atılsın şu kollanma.
Âşıklar kendi güzelliklerinin ışığıyla
görerek yapabilirler sevgi törenlerini.
Hem, aşk korse, en çok gece yaraşır ona.
Gel ey ağır başlı gece,
karanlık giyimli ana, ey karalar içindeki,
gel de öğret bana, nasıl kaybedilir
bir çift lekesiz bekâret için oynanan oyun.
Yanaklarımda çırpınan bu vahşi kanı
ört de kara üstlüğünle, yüreklenen temkinli sevgi,
gerçek aşk alçak gönüllü davrandı sansın.
Gel gece, gel Romeo, gel ey gecedeki gündüz,
çünkü sen gecenin kanatlan üstünde
kuzgunun sırtındaki kardan ak görünürsün.
Gel ey tatlı gece, gel sevimli, kara alınlı gece,
ver bana Romeo'mu; sonra, öldüğü zaman,
al da küçük küçük yıldızlara böl onu;
göğün yüzünü öyle bir süsler ki,
bütün dünya geceye gönül verir de
tapmaz olur artık parıltılı güneşe.
Ah, ben bir sevgi konağı satın aldım,
ama sahip olamadım; kendim de satıldım,
ama tat veremedim daha.
Yeni giysilerini giyemiyen sabırsız bir çocuğa
ne denli sıkıcı gelirse bayramdan önceki gece,
öylesine sıkıcı bu gün de. —
Ah, işte dadım geliyor.

(Dadı elinde kalın iplerle girer.)
Hem de haber getiriyor.
Romeo'nun adını anan her dil
göklü bir incelikle konuşur. —
Söyle dadı, ne haber? Nedir o elindeki?
Romeo'nun sana bul dediği ipler bu mu ?
DADI
Ya ya, o ipler.
(Yere atar.)
JULIET
Hay Allah, ne var ? Niçin uğuşturuyorsun ellerini ?
DADI
Ah, ah! öldü, öldü, öldü! Bittik hanımcığım bittik. Yazık!— Gitti, öldürdüler, öldü!
JULIET
Gökler böylesine kötü niyetli olabilir mi?
DADI
Gökler olamaz, ama Romeo olabilir.
Ah Romeo, Romeo! —
Kimin aklına gelirdi ki? —Romeo!
JULIET
Neden böyle şey'tan gibi azap veriyorsun bana ? Bu işkence korkunç cehenneme vergidir.
Romeo kendine mi kıydı yoksa?
Sadece bir «Evet» de: gözleriyle öldüren
o yılanın bakışından daha zehirlidir
bu iki yalın hece. Ben ben değilim artık
böyle bir «Evet» varsa.
Sana «Evet» dedirten o gözler kapansın.
Öldüyse «Evet» de; ölmediyse, «hayır», e mi?
kısa sözler belirlesin, sevinç mi var bana, keder mi.
DADI
Yarayı gördüm, gözlerimle gördüm,— taş ölçerim!— şurada, yiğit göğsünün üstünde: acınacak bir ölü, kanlı, zavallı bir ölü, solgun, tül gibi solgun, kana bulanmış, pıhtı pıhtı kan içinde tepeden tırnağa. Görür görmez bayıldım.
JULIET

Ah, parçalan yüreğim! Ey her şeyini elden çıkaran zavallım, parçalan hemen! Hadi gözlerim, zindana! Bundan böyle bakmak yok özgürlüğe! Ey aşağılık topraktan doğan vücut, toprağa dön, harekete son ver hemen; Romeo'yla birlikte ağır bir tabuta gir sen!
DADI
Ah Tybalt, Tybalt, en iyi dostum benim! Ey nazik Tybalt! Ey dürüst soylu kişi! Senin öldüğünü görecek miydim!
JULIET
Ne fırtınası bu böyle ters esen? Romeo öldürüldü, Tybalt'sa öldü ha? Çok sevgili kuzenim, ondan da sevgili efendim! O korkunç kıyamet borusu çalınsın öyleyse! O ikisi öldüyse, kim yaşıyor peki?
DADI
Tybalt öldü, Romeo sürüldü; Tybalt'ı öldüren Romeo sürüldü.
JULIET Tanrım! — Romeo'nun eli mi döktü Tybalt'ın kanını ?
DADI
O döktü ya, o döktü, ne yazık ki o döktü!
JULIET
Çiçeklenen bir yüz altında saklı yılan yüzü! Hangi ejder bekçilik etmiştir böyle güzel mağaraya? Ey güzel zorba! Meleksi iblis! Ey kumru tüylü kuzgun! Kurt yaradılışlı kuzu! Ey tanrısal görünüşün gizlediği iğrenç öz! Ey göründüğünün tam tersi olan! Lânetli ermiş, namuslu alçak! Ey Tabiat, bir iblisin ruhunu böyle tatlı bir tenin ölümlü cennetine yerleştirdikten sonra cehennemde ne işin vardı senin? İçinde böyle kötü yazılar bulunan bir kitap böylesine güzel ciltlenmiş midir şimdiye dek? Yalan, böyle muhteşem bir sarayda barınsın, olacak şey mi bu?
DADI
Erkeklerde inanç, bağlılık, dürüstlük olmaz; hepsi yalancı, iki yüzlü, hepsi boş, içten pazarlıklı, Ah, uşağım nerde? Bana biraz içki ver. Bu dertler, bu acılar, bu kederler kocalttı beni. Rezil olasıca Romeo!
JULIET
Dilin tutulsun böyle bir şey dilediğin için! Rezil olmak için doğmadı o! Rezillik onun alnında oturmaya utanır; orası öyle bir tahttır ki, ancak dünyanın biricik hakanı şeref taç giyebilir orda. Ah, ne canavarım ben, nasıl çıkıştım ona!
DADI
Kuzenini öldüren birini övecek değilsin ya!
JULIET Peki kocam için kötü bir dil mi kullanayım?

Ah zavallı kocam, hangi dil korur senin admı
üç saatlik karın bile ona saldırdıktan sonra?
Peki ama hain, ne diye öldürdün kuzenimi?
Yoksa o hain kuzen kocamı öldürecekti:
geri dönün aptal gözyaşları, kaynağınıza dönün!
Yanlışlıkla sevince ödediğiniz bu vergiyi
acıya ödemeniz gerek aslında;
Tybalt'ın öldüreceği kocam yaşıyor,
kocamı öldürmek isteyen Tybalt öldü.
Bütün bunlar avutucu şeyler
ben neden ağlıyorum öyleyse?
Tybalt'ın ölümünden de beter söz söyledin,
yüreğimden vurdu beni; unutmak istiyorum,
ama günahkârların ruhlarını zorlıyan suçlar gibi
zorluyor belleğimi: «Tybalt öldü, Romeo da....
sürüldü!» Şu «sürüldü» yok mu, «sürüldü» sözü,
bin Tybalt'ın ölümüne denk o. Tybalt'ın ölümü
yeter bir acı olurdu, o kadarla kalsaydı.
Yok, huysuz acımız arkadaşlıktan hoşlanıyorsa,
başka kederlerle bir safta olmak istiyorsa,
neden «Tybalt öldü» dedikten sonra,
«Annen, baban, hayır, ikisi de öldü» demedi?
Elbette yanar ağlardım o zaman.
Ama Tybalt'ın ölümünü izliyen o sözler,
o «Romeo sürüldü» sözleri yok mu, onları söylemek,
annen, baban, Tybalt, Romeo, Juliet, hepsi,
hepsi öldü, yok oldu demekle birdir:
«Romeo sürüldü!» Bu sözlerdeki ölümün
sonu, sınırı, ölçüsü, ucu bucağı yok;
hiç bir söz anlatamaz bu acıyı.
Dadı, annemle babam nerde?

DADI

Tybalt'ın cesedi üzerinde ağlaşıyorlar. Gitmek ister misin oraya? Seni götüreyim.

JULIET

Gözyaşıyla mı yıkıyorlar yaralarını? Onlarınki kuruvunca benimkiler akacak

Romeo sürüldü diye. Topla şu ipleri dadı.
Zavallı ipler, aldatıldınız, siz de, ben de,
çünkü Romeo sürüldü.
Yatağıma yükselen bir yol diye hazırlamıştı sizi,
oysa ben bakire kaldım, bakire dul olarak öleceğim.
Gelin ipler, gel dadı, ben gerdeğe gireceğim,
bekâretimi Romeo'ya değil, ölüme vereceğim!
DADI
Hadi sen odana git, ben Romeo'yu bulayım seni avutması için. Yerini biliyorum. Bil ki Romeo'n burda olacak bu gece. Şimdi gider görürüm; Rahibin hücresinde saklanıyor.
JULIET
Ah, bul onu! Sadık şövalyeme ver şu yüzüğü, son kez vedalaşmak için gelsin, söyle de!
(Çıkarlar.)
ÜÇÜNCÜ SAHNE ***Aynı yer. Rahip La^rence'in hücresi. (Rahip Lanrence girer.)***
RAHİP LAVVRENCE
Buraya gel Romeo, gel buraya korkak adam. Dert gönül vermiş iyi özelliklerine, . felâketle kıyılmış senin nikâhın.
(Romeo girer.)
ROMEO
Pederim, ne haber var? Prensin yargısı nedir? Benimle tanışmak için elini uzatan keder hangisidir, bunu bilmiyorum daha.
RAHİP LAVVRENCE Benim sevgili oğlumun hiç yabancısı değildir
bu türlü acı yoldaşlıklar:
prensin yargısıyla ilgili haberler getirdim sana.
ROMEO O yargı gününden hafif mi prensin yargısı?
RAHİP LAWRENCE
Daha yumuşak bir yargı çıktı dudaklarından: bedenin ölümü değil, ama bedenin sürülmesi.
ROMEO
Sürülmek mi! İnsaf et, «ölüm» deyiver şuna; çünkü sürgünün bakışlarında daha çok dehşet var ölümünkinden. N'olur, «sürgün» deme.
RAHlP LAVVRENCE
Sen artık Verona'dan sürüldün; sabırlı ol, dünya geniş ve büyük.
ROMEO

Verona surlarının dışında dünya yok ki; Araf var, işkence, cehennem,var yalnız. Buradan sürülmek dünyadan sürülmektir, dünyadan sürülmekse ölümdür. Bunun için yanlış adlandırılmış ölümdür «sürülmek». Sen ölüme «sürgün» adı vermekle altın bir baltayla kesmiş oluyorsun başımı, sonra da gülüyorsun beni öldüren o vuruşa.

RAHlP LAWRENCE

Ne korkunç günah! Ne hoyratça nankörlük! Yasalarımıza göre ölüm bu suçunun cezası, ama iyi yürekli prens, yasaları bir yana itip senin tarafını tuttu da sürgüne çevirdi ölüm denen o kara sözü. Değer biçilmez acımanın ta kendisidir bu, ama sen görmüyorsun ki.

ROMEO

Acıma değil, işkence bu!
Cennet burada, Juliet'in yaşadığı yerde.
Kedi, köpek, fare, her değersiz şey
burada, cennette yaşayıp onu görebilsin de
Romeo göremesin! Leş sinekleri
daha bir geçerli, daha bir şerefli,
daha bir saygıdeğer durumda Romeo'dan:
onlar güzel Juliet'in elindeki
o beyaz mucizeyi tutabilsin de,
ölümsüz mutluluğu çalabilsin de dudaklarından
—o dudaklar ki, kendi öpüşlerini günah sanıp
kızarırlar saf ve bakir bir .alçakgönüllülükle —
evet, bu hak sineklere tanınsın da
Romeo'ya tanınmasın, sürüldü diye!
Onlar özgür kişiler, bense sürgünüm.
Sen de kalkmış, sürgün ölüm değildir diyorsun ha?
«Sürgün»den başka şeyin yok muydu
beni öldürmek için: ne bileyim, karılmış bir zehir,
keskin bir bıçak, ya da birden öldüren
herhangi bir ölüm aracı, —ne olursa olsun,
sürgün kadar bayağı olmasın da!
«Sürülmek» ha? Rahip efendi, bu sözü
lânetliler kullanır cehennemde, onlar bile
ulumaya başlarlar bu sözü duyar duymaz.
Sen ki kutsal bir Tanrı adamısın,
günah çıkartansın, güvendiğim dostumsun,

nasıl için elverdi de
bu «sürgün» sözüyle perişan ettin beni ?
RAHİP LAVVRENCE Dur hele çılgın âşık, beni dinle biraz.
ROMEO
Sen bana sürgünden dem vuracaksın yine.
RAHİP LAWRENCE
Bu sözden korunman için bir zırh vereceğim sana: Felâketin tatlı devası felsefeyi. O seni sürgünde bile avutacaktır.
ROMEO
Yine mi «sürgün»? Yere batsın felsefe!
Felsefe dediğin bir Juliet yaratamadıkça, yerinden sökemedikçe bir şehri, prensin yargısını değiştiremedikçe, neye yarar? Yeter, fazla söyleme.
RAHİP LAVVRENCE
Görüyorum ki kulak yok delilerde.
ROMEO
Nasıl olsun, akıllılarda göz olmadıktan sonra?
RAHİP LAVVRENCE
Bırak da birlikte görüşelim durumu.
ROMEO
Duymadığın şey üstüne konuşamazsın ki. Sen de benim gibi genç olsaydın, Juliet olsaydı sevgilin, onunla bir saat önce evlenseydin, öldiirseydin Tybalt'ı, benim gibi delicesine severken, benim gibi sürülseydin, o zaman konuşabilirdin işte, o zaman yolardın saçını başını, kazılmamış mezarının ölçüsünü almak için kapanırdın yere, şimdi benim yaptığım gibi.
(içerden kapı vurulur.)
RAHİP LAWRENCE
Kalk, kapı vuruluyor. Saklan Romeo'cuğum.
ROMEO
Hayır, saklanmıyacağım, inliyen yüreğin nefesi sis gibi sarmadıkça beni, araştıran gözlerden gizlemedikçe.
(Kapı 'vurulur.)
RAHİP LAVVRENCE
Bak nasıl vuruyorlar! —Kim o? Romeo, kalk, yakalanacaksın. —Durun biraz! —Kalk ayağa!
(Kapı vurulur.)
Yazıhaneme koş! -Geliyorum! —Hay Allah! Ne çılgınlık! Geliyorum, geliyorum!

(Kapı vurulur.)
Kim bu kapıyı böyle çalan? Nerden geliyorsun? Ne istiyorsun?
DADI *(Dışardan)*
İçeri gireyim, anlarsın niçin geldiğimi. Lady Juliet gönderdi beni.
RAHİP LAVVRENCE Hoş geldin öyleyse.
(Dadı girer.)
DADI
Ah kutsal rahip, söyle bana, kutsal rahip, nerde hanımımın efendisi, Romeo nerde?
RAHİP LAWRENCE İşte gözyaşlarıyla sarhoş yatıyor yerde.
DADI
Ah, o da hanımımın durumunda. Tıpkı onun durumunda!
RAHİP L A WR ENCE
Ah, ne hüzünlü benzeyiş! Ne acınacak durum?
DADI
O da böyle yatıyor, hıçkırıp ağlıyor, ağlayıp hıçkırıyor. Kalk, kalk ayağa, erkeksen kalk; Juliet'in hatırı için, onun hatırı için kalk da dik dur. Neden böyle derin bir umutsuzluğa düşüyorsun ?
ROMEO
Dadı!
DADI
Ah efendiciğim, efendiciğim! Ne yapalım, öiüm her şeyin sonu.
ROMEO
Juliet' mi dedin! Nasıl, ne yapıyor? Çocukluk dönemindeki sevincimizi akrabasından birinin kanıyla lekeledim diye katil gözüyle bakmıyor mu bana? Nerde kendisi? Ne yapıyor? Benim gizli eşim ne diyor bizim iptal edilen aşkımıza?
DADI
Ah, ne desin efendiciğim, ağlıyor da ağlıyor, bir yatağa düşüyor bir ayağa fırlıyor; Tybalt diye bağırıyor bazan-, sonra da Romeo'ya sesleniyor, derken yere kapaklanıyor yine
ROMEO
Sanki bu ad, bir tüfeğin
öldürücü namlusundan fırhyan kurşun gibi
öldürdü kızı, o adın lânetli eli de
akrabasına kıydı. Söyle pederim, söyle
bu vücudun hangi aşağılık yerinde

barınıyor bu ad, söyle de
o iğrenç yeri paramparça edeyim.
(Kılıcını çeker.)
RAHÎP LAWRENCE
İndir şu umutsuz elini! Sen erkek değil misin ?
Erkek olduğunu haykırıyor görünüşün,
ama gözyaşların kadınca; çılgın davranışların
yırtıcı bir hayvanın bilinçsiz öfkesini hatırlatıyor.
Erkek kalıbına yaraşmıyan bir kadın!
Erkeğe de kadına da benziyen bir canavar!
Beni şaşırtıyorsun. Kutsal görevim üstüne and içerim,
daha sağlam yaradılışlı bilirdim seni.
Tybalt'j sen mi vurdun? Kendini mi öldüreceksin?
Senin varlığınla yaşayan karına kıyacak mısın
bu iğrenç nefreti kendine yönelterek?
Neden dil uzatıyorsun doğumuna, yere, göğe?
Doğum, yer, gök, bu üçü sende birleşiyor diye mi
üçünü de elden çıkarmak istiyorsun?
Yazık, yazık! Ayıp ediyorsun
kalıbına, sevgine, zekâna karşı;
bol parasını yerinde kullanmıyan
bir tefeci gibi davranıyorsun,
oysa donatman gerek güzelliğini, sevgini, aklını,
Erkek yiğitliğinden uzaklaşan
mumdan bir sekilmiş meğer kalıbın.
Üstüne titremeye söz verdiğin sevgiyi öldürmekle
o sevgi andının boş bir yalan olduğunu
göstermiş olacaksın.
Kalıbının ve âşkının süsü olan aklın,
ikisini de çarpıtarak,
acemi bir askerin barutluğundaki barut gibi
tutuşuyor bilgisizliğin yüzünden,
kendi silâhınla paramparça oluyorsun.
Kalk oğlum kalk! Demin uğrunda can vermek istediğin
Juliet yaşıyor, mutlu olman gerek bunun için.
Tybalt seni öldürmek istiyordu,
sen onu öldürdün, bunun için de mutlu olman gerek.

Seni ölümle tehdit eden yasa dostun oluyor,
sürgüne çeviriyor cezanı,
bunun için de mutlu olman gerek.
Bir yığın mutluluk konuyor sırtına,
bütün ihtişamıyla sana gülüyor talih;
ama sen, şımarık, somurtkan bir yosma gibi
surat asıyorsun talihine, aşkına.
Dikkat et, dikkat, pek sefil can verir böyleleri.
Hadi, sözleştiğiniz gibi, git sevgiline,
odasına çıkıp avut kendisini,
Ama sakın geç kalmıyasın,
sonra nöbetçi korlar, geçemezsin Mantua'ya.
Ben bir yolunu bulup evlenmenizi açıklayıncaya,
tarafları barıştırıp prensin affını sağlayıncaya dek
kalırsın orda, sonra biz seni çağırırız.
Giderken duyduğun kederin
bin katı bir sevinçle dönersin o zaman.—
Sen önden git, dadı, hanımına selâm söyle,
ev halkını erkenden yatırmaya baksın; derin acı zaten çabucak uyulacaktır onları. Romeo geliyor.

DADI

Ah Tanrım, keşke bütün gece burda kalabilsem de en güzel öğütleri dinleyebilsem. Ah, bilgi başka şeymiş meğer! Efendim, hanımıma söylerim geleceğinizi.

ROMEO

Peki, tatlıma söyle de hazırlansın beni azarlamaya.

DADI

Buyrun, efendim, size vermemi söyledi bu yüzüğü, Hadi, acele edin, çünkü çok geç oluyor.

(Çıkar.)

ROMEO

Cesaretim yeniden doğdu bununla!

RAHİP LAWRENCE

Hadi artık. İyi geceler. Durumun şöyle:
ya nöbetçiler konmadan hemen kaç, ya da
şafak sökerken kılık değiştirip öyle çık şehirden.
Mantua'da kal. Ben uşağını bulur,

zaman zaman sana bildiririm
burda olup bitenleri. Ver elini, geç oldu.
Güle güle. İyi geceler.
ROMEO
Şimdi sevinçler üstü bir sevinç beklemeseydi beni, acı olurdu böyle çabucak bırakıp gitmek seni. Hoşça kal.
(Çıkarlar.)

DÖRDÜNCÜ SAHNE

Aynı yer. Capulet'lerin evinde bir oda. (Capulet, Lady Capulet ve Paris girerler.)

GAPULET
Efendim, öyle mutsuz olaylarla karşılaştık ki,
vakit bulamadık konuyu kızımıza açmıya.
Düşünün ki, akrabası Tybalt'ı bizim gibi
o da pekçok severdi. Eh, ölmek için doğmuşuz.
Çok geç oldu, bu gece inmez artık.
Siz olmasaydınız, inanın,
bir saat önce yatmıştım ben de.
PARİS
Aşka vakit kalmıyor böyle acı günlerde,
iyi geceler, hamfendi; saygımı bildirin kızınıza.
LADY CAPULET
Bildiririm, sabah erken de öğrenirim düşüncesini; bu gece kederinden odasına kapandı.
CAPULET
Kont Paris, kızımın sevgisi üstüne şimdiden söz verebilirim size. Her konuda olduğu gibi, bunda da sözümden dışarı çıkmaz sanırım; sanırım da ne söz, hiç kuşkum yok. — Hanım, yatmadan önce yanına çık da oğlum Paris'in sevgisini bildir kendisine, sonra ona söyle de, gelecek çarşambaya.... durun bakayım, bugün günlerden ne?
PARİS
Pazartesi efendim.
CAPULET
Pazartesi mi! Ha ha! Öyleyse, çarşamba pek yakın, perşembe olsun. Evet, söyle ona, perşembeye evlenecek bu soylu kontla.
Hazırlanabilir misiniz, pek mi acele yoksa?
öyle törene filan kaçmayız, bir iki dost yeter;

malûm a, Tybalt daha yeni öldü;
akrabamız olduğundan, fazla şenlik yaparsak
önem vermedik sanırlar ölümüne.
Onun için beş altı dostumuzu çağırırız,
olur biter. —Peki, siz ne diyorsunuz perşembeye?
PARİS Keşke yarın perşembe olsaydı efendimiz.
CAPULET
Tamam. Perşembe olsun öyleyse. — Hanım, sen de yatmadan Juliet'in yanına çık, bu düğün gününe hazırla kendisini. — Güle güle efendim. — Işık getirin odama, hey! Vakit öyle geç olmuş ki, pek erken.diyeceğiz birazdan.— iyi geceler.
(Çıkarlar.)

BEŞİNCİ SAHNE

Aynı yer. Capulet'lerin bahçesi.
(Yukarda, pencerede Romeo ile Jıuliet görünürler.)
JULIET
Gidiyor musun ? Sabah yakın değil daha. Kulağının ürkek boşluğuna işleyen bülbüldür, tarlakuşu değil. Şu nar ağacında öter her gece. İnan bana sevgilim, bülbüldü öten.
ROMEO
Sabahın habercisi tarlakuşuydu öten, bülbül değil. Bak sevgilim, doğu bulutlarına dantel işleyen şu hain ışınlara bak.
l* Gecenin kandilleri sönmüş, neşeli gün parmak uçlarına basarak duruyor dumanlı dağ başlarında: Ya gidip yaşamalı, ya kalıp ölmeliyim.
JULIET
O gördüğün ışık günışığı değil, biliyorum; bu gece sen Mantua'ya giderken meşale tutup yolunu aydınlatsın diye güneşin saldığı bir göktaşı o gördüğün. Onun için kal daha; hemen gitmen gerekmez.
ROMEO
Varsın yakalasınlar, varsın öldürsünler beni,
umurumda değil, sen öyle istedikten sonra.
Şu ağartı sabahın gözü değil derim,
ayın alnından düşen soluk bir yansıma ancak;
başımızın üstündeki gökkubbeyi çınlatan
ezgiler de tarlakuşunun değildi.
Gitmekten çok, kalmak istiyorum" ben.
Gel, ölüm, buyur! Juliet öyle istiyor.

Nasıl canım? Hadi konuşalım. Sabah olmadı daha.
JULIET
Oldu. oldu, kaç artık, git, uzaklaş! Tarlakuşudur bu, böyle bozuk öten, uyumsuz, tiz sesler çıkaran. Tarlakuşu güzel taksim yapar der bazıları. Bu öyle değil, çünkü ayırıyor bizi. Yine derler ki, tarlakuşu çirkin kurbağayla göz değiştirirmiş; ah, ses degiştirseler keşke, değil mi ki kucaklaşmamıza son veriyor, sabah şarkısıyla burdan uzaklaştırıyor seni! Ah, git artık; ortalık gittikçe ağarıyor.
ROMEO
l Ortalık ağardıkça bahtımız kararıyor!
(Dadı girer.)
DADI
Küçük hanım!
JULIET
Ne varmadı?
DADI
Hanım annen odana geliyor.
Şafak söktü, dikkat et, kolla sağı solu.
(Çıkar.)
JULIET
Öyleyse, ey pencere, ışık içeri girsin de çıksın hayat dışarı.
ROMEO
Hoşça kal, hoşça kal!
Bir öpücük daha ver de ineyim.
(iner.)
JULIET
Gidiyorsun ha? Sevgilim, efendim, ah, kocam, dostum! Her gün, her saat haber almalıyım senden, çünkü bir dakkada nice günler var, Ah, bu hesapla pek yaşlanmış olacağını Romeo'mu bir daha görünceye dek!
ROMEO
Hoşça kal!
Sana selâmımı, aşkımı iletecek
hiç bir fırsatı kaçırmıyacağım!
JULIET
Ah, bir daha görüşebilecek miyiz dersin?
ROMEO
Hiç kuşkum yok; bu çekilen acılar da tatlı tatlı konuşmaya yarayacak ilerde.

JULIET
Tanrım! ne kötüye yoran bir ruhum var! Aşağı indin ya, şimdi ben seni mezar dibindeki bir ölü gibi görüyorum sanki,
ya gözlerim yanılıyor, ya sen solgun görünüyorsun.
ROMEO
İnan ki sevgilim, sen de öyle görünüyorsun bana. Kanımızı içiyor keder. Allaha ısmarladık, Allaha ısmarladık!
(Çıkar.)
JUL1ET
Ey talih, talih! Bütün insanlar dönek derler sana. Döneksen, bağlılığıyla ün salmış birini ne yapacaksın? Dönek ol, ey talih! O zaman belki fazla tutmaz, geri yollarsın onu.
LADY CAPULET *(içerden)* Kalktın mı, kızım? ..
JULIET
Kim o çağıran? Annem mi ne? Niçin erken indi böyle, ya da neden erken kalktı? Onu buraya getiren alışılmamış sebep ne ola ki ?
(Lady Capıılel girer.)
LADY CAPULET
Ne o, nasılsın Jıiliet?
JULIET
İyi değilim efendim.
LADY CAPULET
Kuzeninin ölümüne mi ağlıyorsun hâlâ? Gözyaşlarınla mezarından mı çıkaracaksın onu? C'karsan bile yaşatamazsın ki! Artık yetişir. Ölçülü keder sevgiyi gösterir, ama ölçüsüz keder akılsızlığa işarettir.
JUL1ET
Böyle acı bir kayıba
4oya doya ağlıyayım bırakın da.
LADY CAPULET
Kaybı duyarsın böylece, ama
kaybına ağladığın dostu duyamazsın ki.
JULIET
Ama kaybını duydukça o dost için ağlamamak elde değil ki.
LADY CAPULET
Ah kızım, onun ölümünden çok
ona kıyan alçağın yaşamasına ağlıyorsundur.
JULIET Hangi alçağın efendim?

LADY CAPULET
Hangisi olacak, Romeo'nun!
JULIET *(Kendi kentline)* Fersah fersah uzak olsun o, alçaklıktan! Tanrı affetsin! Ben bütün gönlümle affettim. Yine de onun kadar acı veren olmadı gönlüme.
LADY CAPULET
Alçak katil yaşıyor da ondan.
JULIET
Evet efendim, kollarımın uzanamıyacağı yerde: keşke ben alsam kuzenimin öcünü!
LADY CAPULET
Onun öcünü alacağız, hiç merak etme:
ağlama artık. O alçağın sürüldüğü Mantua'ya
öyle birini yollar, ona öyle değişik
bir şey tattırırım ki,
çok geçmeden yoldaş olur Tybalt'a.
O zaman, sanırım için rahat eder.
700
JULIET
Doğrusu, içim rahat etmez hiç bir zaman
Romeo'yu görmedikçe ben., ölü
sanki zavallı gönlüm
bir akrabanın acısından.
Efendim, siz götürecek adamı bulursanız,
ben öyle bir zehir hazırlarım ki
alır almaz derin bir uykuya dalar Romeo.
Ah bilseniz yüreğim neler çekiyor
Romeo'nun adını işitip yanına gidemedikçe,
Tybalt'a beslediğim sevginin öcünü
onun gövdesi üstünde alamadıkça!
LADY CAPULET
Sen hazırla zehiri, ben adamı bulurum. Neyse, sevinçli haberlerim var sana kızım.
JULIET
Böyle sıkıntılı bir zamanda sevinç hoş olur. Nedir bu haberler, lütfen söyler misiniz efendim?
LADY CAPULET

Eh, doğrusu pek düşünceli bir baban var yavrum; seni bu acıdan uzaklaştırmak için ne senin beklediğin ne benim umduğum apansız bir sevinç günü seçti.
JULIET
Hayırlısıyla efendim, ne günüymüş bu?
,LADY CAPULET
Bak yavrum, bu perşembe sabah erkenden, o yiğit, genç ve soylu kişi, Kont Paris'le nikâhınız kıyılacak Sen Piyer Kilisesinde, onun mutlu eşi olacaksın.
JULIET
Ben de Sen Piyer Kilisesi, hatta, Sen Piyer üstüne yemin ederim ki, onun mutlu eçi olmıyacağım orada.
Kocam olacak kişi gelip aşkını bildirmeden evlenmem gerekiyor; şaşıyorum bu aceleye! N'olur, efendim ve babam olana söyleyin, evlenmiyeceğim daha; evlensem bile, yemin ederim, Kont Paris'le evlenmektense, nefret ettiğimi bildiğiniz Romeo'yla evlenirim daha iyi. Doğrusu önemliymiş haberleriniz!
LADY CAPULET
İşte geliyor baban, kendin söyle,
gör bakalım nasıl karşılıyacak cevabını.
(Capulet ile Dadı girerler.)
CAPULET
Güneş batınca, gökten yere çiğ yağar;
ama kardeşimin oğlır batınca
yağmurlar boşanıyor.
Bak hele! Fıskiye misin kızım? Hâlâ gözyaşı ha?
Sağnak üstüne sağnak ha? Küçücük gövdenle
tekne, deniz ve yol olmaya kalkıyorsun;
çünkü, deniz diyebileceğim şu gözlerin
hâlâ gelgit halinde; tekne de vücudun,
bu tuzlu tufanda yelken açmış;
yellerse, iç çekişlerin; yeller gözyaşlarınla
gözyaşlarm yellerle coştukça,
ortalık birdenbire dinmezse
altüst olur fırtınaya tutulmuş gövden.
Ee, hanım, kararımızı bildirdin mi ona?
LADY CAPULET

Evet efendim, ama istemiyor, teşekkürler ediyor size. Budala! Mezarıyla evlenesice!
CAPULET
Dur hele! anlamadım hanım, anlamadım. Nasıl! istemiyor mu? teşekkürler etmiyor mu bize? Gurur duymuyor mu ? Biz ona, değersiz olduğu halde, öylesine değerli bir koca seçtik, mutlu saymıyor mu kendisini ?
JULIET
Gurur duymuyorum, ama teşekkür borçluyum. Nefret ettiğim şeyden gurur duyamam hiç bir zaman. Ama teşekkürler ederim sevgi niyetine sunduğunuz nefrete bile.
CAPULET
Nasıl, nasıl! Ne saçma mantık! Ne bunlar böyle! Yok «gurur»muş, yok «teşekkür ederim»miş, teşekkür de etmezmiş, gurur da duymazmış! Bana bak küçük hanım: Teşekkürden, gururdan filan anlamam ben; bu perşembe Paris'le birlikte Sen Piyer Kilisesine gitmeye hazır ol, yoksa seni sedyeyle sürüklerim oraya. Defol karşımdan kokmuş! Solgun maskara! Defol, donyağı suratlı seni!
LADY CAPULET
Ayıp, ayıp! Çıldırdınız mı ne?
JULIET
Babacığım, diz çöküp yalvarıyorum size, diyecek sözüm var, n'olur, dinleyin beni.
CAPULET
Yıkıl karşımdan maskara! Saygısız sefil! Beni dinle: Ya perşembe günü kiliseye gidersin, ya da bir daha bakmazsın benim yüzüme. Lâf istemem, cevap vermek, karşılık vermek yok; elim kaşınıyor ha! Hanım, biz kendimizi pek mutlu saymazdık Tanrı bize bir tek bu çocuğu verdi diye; şimdi görüyorum ki bu da çökmüş, ona sahip olmak da belâya uğramakmış. Çekil ordan uğursuz!
DADI
Ulu Tanrım bağışlayıp korusun!
Onu böyle paylamakla ayıp ediyorsunuz efendim.
CAPL'LET
Peki nedenmiş, akıl ebesi? Sen tut bakalım çeneni! Git de o dedikodularınla çene çal sen, hadi!
DADI
Ben kötü bir şey demedim ki.

CAPULET Hadi, iyi geceler!
DADI
Konuşmak da mı yasak?
CAPULET
Kes sesini, çenesi düşük budala! Sen git de bu bilgiçliği dedikoduculara sat, bize gereği yok burada.
LADY CAPULET
Fazla öfkelendiniz.
CAPULET
Hey ya Rabbi, deli olacağını!
Gece gündüz, çalışırken, dinlenirken,
yalnızken, kalabalık içindeyken
onu evlendirmekti biricik kaygım. Şimdi tam
soylu bir aileden, mal mülk sahibi,
genç, iyi eğitim görmüş, hani ne derler,
saygıdeğer özelliklerle donanmış,
bir erkekte istenen her şeyi
kendinde toplayan bir damat bulayım da,
bu gözü sulu, şımarık budala, bu sızlanan kukla,
tam talihin lütfuna uğramışken,
karşıma geçip tuttursun: «ben evlenmiyeceğim»,
«ben sevemem», «çok gencim daha»,
«yalvarırım, bağışlayın beni». Bana bak,
evlenmezsen, iyice bağışlarım seni: o zaman
istediğin yerde otla, evimde kalamazsın,
düşün taşın, şakam yoktur benim.
Perşembe yaklaşıyor, elini yüreğine koy düşün:
Kızımsan, dostuma vereceğim seni, kızım değilsen, çekil git, dilen, aç kal, geber sokaklarda; yemin ediyorum, seni hiç bir zaman tanımam, benim olan şeyden hiç bir zaman fayda gelmez sana, bilesin. İyi düşün. Ben tükürdüğümü yalamam. *(Çıkar.)*
JULIET
Acımın ta derinlerine işliyecek merhamet kalmadı mı bulutlar üstünde? Canım anneciğim, atmayın beni sokağa! Geciktirin bu düğünü bir ay, bir hafta; olmazsa, gelin yatağını, Tybalt'ın yattığı o karanlık lahdin içine serin.
LADY CAPULET

Benimle konuşma, ağzımı açmıya niyetim yok. Ne istersen onu yap, ilgim kalmadı seninle.
(tfkar.)
JULIET
Tanrım! —Ah dadı! Nasıl önlenecek bu? Kocam yerde, yeminim gökte; kocam yerden ayrılıp gökten yollamadıkça, yeryüzüne nasıl döner o yemin? Avut beni, akıl ver bana. Yazık! Yazık! Gökler bencileyin zayıf bir yaratığa böyle oyun oynasın! Ne diyorsun buna? Sevinç verecek sözün yok mu hiç? Avut biraz dadı.
DADI
Peki öyleyse, dinle beni: Romeo sürüldü; dünyada geri gelip seni istiyemez; gelse bile, gizli gelmek zorunda. Değil mi ki durum böyle, en iyisi Kontla evlenmen bana kalırsa. Hem bu öyle yakışıklı bir adam ki, Romeo tırnağı bile olamaz .onun.
Paris'teki o yeşil, o keskin, o güzel gözler, kartalda bile yoktur, küçük hanım. Allah belâmı versin, bu ikinci evlilik mutlu kılacak seni. Neden dersen, birinciden bin kat üstün, hem üstün olmasa bile, öldü birinci kocan, ya da öldü sayılır; ha var ha yok, faydası dokunmadıktan sonra!
JULIET
Yürekten mi söylüyorsun bunları?
DADI
Hem yürekten hem candan. Yalansa, kahrolsun ik*isi de.
JULIET
Amin!
DADI.
Ne?
JULIET
Hiç, pek güzel avuttun beni. içeri gir de anneme de ki: Babamı üzdüğüm için, günah çıkarmak üzre Rahip Lawrence'in hücresine gidiyorum.
DADI
Olur, söylerim, nasıl akıllandın bak! *(Çıkar.)*
JULIET
Lanet cadı! Seni iğrenç ifrit seni! Sözümden dönmemi istemen mi daha büyük günah, yoksa bin kez göklere çıkardığın efendimi aynı dille yerlere batırman mı?— Uğurlar olsun, akıl hocası! Yollarımız ayrılıyor seninle. — Rahibe gidip bulacağı çareyi öğreneyim; çıkar yol yoksa, kendimi öldürmeye gücüm var benim. *(Çıkar.)*

DÖRDÜNCÜ PERDE
BİRİNCİ SAHNE
Verona. Rahip Lavcrence'in hücresi. (Rahip Lawrence ile Paris girerler.)
RAHİP LAV/RENCE Perşembeye mi efendim? Vakit pek az.
PARİS
Babam Capulet öyle istiyor.
O böyle acele ederken,
ben de ağırdan alacak değilim elbet.
RAHİP LAVVRENCE
Kızın ne düşündüğünü bilmiyorum dediniz; yol biraz dolambaçlı, hoşuma gitmedi bu.
PARİS
Pek fazla ağlıyor Tybalt'ın ölümüne, onun için sevgiden pek az söz açtım; Venüs gözyaşı dökülen bir evde gülümsemez de ondan. Efendim, kızın kendini böyle kedere vermesini tehlikeli buluyor babası; akıllıca davranarak, kızın gözyaşı selini dindirmek için düğünümüz bir an önce olsun istiyor yalnız kalınca hep düşündüğü şeyden toplulukta belki kurtulur diye. Acelemizin nedenini biliyorsunuz artık.
RAHİP LAVVRENCE *(Kendi kendine)* Keşke bilmeseydim neden gecikmesi gerek. -Bakın efendim, .işte buraya geliyor küçük hanım.
(Jutiet girer)
PARİS
Ne mutlu karşılaşma sevgilim, eşim benim!
JULIET
Bu dediğiniz ben evlenince olur belki efendim.
PARİS
Belki değil sevgilim, perşembeye olması gerek.
JULIET
Olması gereken olur.
RAHİP LAVVRENCE Hiç şaşmaz.
PARİS
Günah çıkarmak için mi geldiniz buraya?
JULIET
Buna cevap vermek, günahlarımı size çıkartmak olur.
PARİS
Beni sevdiğinizi inkâr etmeyin bu kutsal pedere.
JULIET

Onu sevdiğimi size itiraf edeceğim.
PARİS
Eminim edeceğinize, beni seviyorsunuz.
JULIET
Öyle olursa, arkanızdan söylenen daha değerli olur yüzünüze söylenenden.
PARİS
Zavallı yavrum, gözyaşları berbat etmiş yüzünü.
JULIET
Gözyaşları büyük bir zafer kazanmadı bununla, onlar bozmadan da yüzüm çirkindi yeterince.
PARİS
Bu cevabın yaşlardan fazla haksızlık ediyor yüzüne.
JULIET
İftira değil ki efendim, doğrunun ta kendisi, ne söylediysen! yüzüme karşı söyledim ben.
PARİS
Yüzün benimdir, sen de iftira ettin ona.
JULIET
Olabilir, benim değil çünkü.
Şimdi vaktiniz uygun mu kutsal pederim?
Yoksa akşam duasından sonra mı gelsem?
RAHİP LAVVRENCE
Vaktim uygun, düşünceli kızım, gel.— Yalnız kalmamızı dileyebilir miyim efendim?
PARİS
Tanrını ibadeti bozmaktan korusun beni! Jıiliet, perşembe sabahı seni erkenden kaldırırım. Allaha ısmarladık o vakte kadar: bu kutsal öpücüğü kabul et.
f Çıkar.)
JULIET
Ah, kapayın kapıyı, sonra da gelip ağlayın benimle. Ne umut kaldı, ne çare. ne kurtuluş!
RAHİP LAVVRENCE
Ah Jıiliet, biliyorum kederini! Aklımın sınırlarını aşıyor bu; duydum ki perşembeye bu kontla evlenmen gerekiyormuş, hiç bir şev gcciktiremezmiş bunu.
JULIET

Du)dıklarını bırak kutsal pederim, nasıl önliycbilirim bunu, onu sövle sen.
Aklınla bir çare bulamıyacaksan,
kararımın akıllıca olduğunu söyle de
ben bulayım çareyi şu hançerle.
Gönüllerimizi Tanrı birleştirdi, ellerimizi sen;
kendi elinle Romeo'ya bağladığın bu el
başka bir iş görmeye kalkmadan,
ya da gönlüm alçakça bir isyanla
başkasına dönmeden, bu hançer
işini bitirsin elimin de, gönlümün de.
Onun için, uzun yılların görgüsüne dayanarak,
akıl ver bana; yoksa bak, bu kanlı hançer,
acılarımla benim aramda hakem rolü oynayacak,
uzun ömrünün ve sanatının
şerefli bir sonuca erdiremediği bu durumu
bir karara bağlıyacak. Geç kalma, söyle hadi.
Sözlerin, çareden haber vermiyecekse,
ölmeye can atıyorum ben.
RAHİP LAWRENCE
Dur kızım, bir umut görür gibiyim. Ama önlemek istediğimiz şey kadar korkunç bir çaba gerektiren bir şey bu. Kont Paris'le evlenmektense kendi canına kıyacak kadar istem gücü varsa sende, bu utancı defetmek için ölüme benzer bir şeyi göze alabilirsin: Ölümden kaçmak için, ölümle cebelleşeceksin. Gözün kesiyorsa, çareyi sunayım sana.
JULIET
Ah, Paris'le evlenmektense, söyleyin de şu kulenin tepesinden atayım kendimi; haydutlar yatağında gezeyim, yılan yuvalarında gizleneyim ya da; homurdanan ayılarla zincire vur beni, ya da geceleyin mezarlık mahzenine kapat, ölülerin takırdayan kemikleriyle, çürümüş bacaklar, çenesiz sarı kafalarla örtülü kalayım baştan aşağı; ya da emret,
yeni kazılmış bir mezara girip kefeni içine saklanayım ölünün. İşitmesi bile tüyler ürperten bu şeyi korkmadan, durumsamadan yapmıya hazırım, tek lekesiz bir eş olarak kalayım canım sevgilim için.
RAHİPLAWRENCE
Dur öyleyse, eve dön, neşeli ol,
Paris'le evlenmeye razıyım de.
Yarın çarşamba; yalnız yatmaya bak yarın gece,

dadın senin odanda uyumasın.
Al bu şişeyi, yatağa girer girmez
içiver bu damıtılmış içkiyi;
bütün damarlarında soğuk ve uyuşturucu
bir şeyin aktığını duyacaksın hemen;
nabzının tabiî atışı duracak;
sıcaklık gibi, solumak gibi şeyler
kalmıyacak yaşadığını gösteren.
Dudaklarınla yanaklarındaki güller
solup küle dönecek; hayatın gündüzünü
nasıl kapar ölüm, tıpkı onun gibi,
gözlerinin pancurlan inecek;
her bir yerin, o ince yönetimden yoksun kalıp
ölüm gibi görünecek, soğuk ve kaskatı.
Bu ölümden ödünç alınan görünüşü
tam kırk iki saat sürdüreceksin,
derken uyanacaksın, tatlı bir uykudan uyanırcasına.
Güvey sabahleyin seni kaldırmaya geldiğinde,
yatağında ölü bulacaklar seni. Sonra,
ülkemizin geleneğine uygun olarak,
en güzel giysilerin içinde, yüzün açık,
bir tabuta koyacaklar seni,
bütün Capulet'lerin yattığı
o eski mahzene götürecekler.
Bu arada ben, senin uyanman yaklaşırken,
durumu mektupla bildireceğim Romeo'ya,
derken o buraya gelecek; ikimiz ,
senin uyanmanı bekliyeceğiz, aynı gece Romeo alıp Mantua'ya götürecek
seni. Kararsızlık, ya da kadınca bir korku bu işleri yaparken yüreğini
gevşetmezse, dediğim yol kurtarır seni bu şimdiki utançtan.
JULIET
Ver, ver! Korkunun sözünü etme bana!
RAHİP LAVVRENCE
Hadi git artık; güçlü ol,
ayak dire bu aldığın kararda.
Ben hemen bir mektup yazıp
rahibin biriyle yollıyayım kocana, Mantua'ya.

JULIET
Aşk bana güç verecek, bu güç de başarmamı saglıyacak benim! Hoşça kal sevgili pederim.
(Çıkarlar.)

İKİNCİ SAHNE

Aynı yer. Capulet'lerin evinde bir salon.

(Capulet, Lady Capulet, Dadı \c uşaklar girerler.)

CAPULET
Adı bıırda yazılı konuklan davet et.—
(Bir uşak çıkar.) Sen de git, yirmi tane usta ahçı bul bana.
II. UŞAK
Hiç kötü ahçı getirir miyim efendim: önce bir denerim: parmağını yalıyor mu, yalamıyor mu.
CAPULET
O ne biçim deneme öyle?
H. UŞAK
Aman efendim, ahçı dediğin parmağını -yalamıyorsa, ondan hayır gelmez; bu yüzden parmağını yalamıyanla benim işim yok.
CAPULET
Haydi bakalım çık yola. —
(II. U^ak çıkar.)
Bu kez pek hazırlıksız olacağız.
Nasıl, kızım Rahip Lawrence'a mı gitti?
DADI
Evet efendim,
CAPULET
İyi, belki rahibin bir faydası dokunur. İnatçı kız, şımarıklık ediyor boş yere.
(Jıtliet girer.)
DADI
Rahibin yanından nasıl sevinçli geliyor bakın.
CAPULET
Vay benim dik kafalım! Nerelerde oyalandın?
JULIET
Size ve emirlerinize saygısızca karşı gelerek işlediğim günah için nedamet getirmeyi kendime öğrettiğim yerde. Rahip Lavvrence ayaklarınıza kapanıp af dilememi buyurdu. Affedin, yalvarırım size! Sözünüzden dışarı çıkmıyacağım bundan böyle.

CAPULET
Kontu çağırın, söyleyin kendisine:
bu bağı yarın sabah sağlama bağlıyacağım.
JULIET
Lawrence'in hücresinde rastladım genç konta,
alçak gönüllülük sınırını aşmadan,
uygun sevgiyi gösterdim elimden geldiğince.
CAPULET
Memnun oldum, çok iyi, kalk ayağa. Böyle olmalı işte. —Ben kontu göreyim, Hadi diyorum size, gidip getirin kontu. — inan olsun, bu saygıdeğer, kutsal rahibe bütün şehrimiz derin bir gönül borcu duyuyor.
JULIET
Dadı, odama gelir misin benimle? Yarın beni donatmaya gerekli uygun süsleri seçmeme yardım edersin.
LADY CAPULET Hayır, perşembeden önce olmaz, vakit var daha.
CAPULET Git dadı, git onunla. —Yarın kiliseye gideceğiz.
(Juliet ile Dadı çıkarlar.)
LADY CAPULET
Hazırlığımızı bitiremiyeceğiz. Geceye ne kaldı ki.
CAPULET
Sus, kolları bir sıvadım mı,
her şey yoluna girer, inan bana kancığım.
Sen Juliet'e git de yardım et süslenmesine.
Bu gece bana yatmak yok, yalnız bırak beni.
Ev hanımlığını ben yapayım bu sefer de.
Hey! Kimseler kalmamış,
Eh, Kont Paris'e kendim gideyim bari,
yarına hazırlıyayım onu. Şu aksi kız yola geleli
şaşılası bir hafiflik var yüreğimde.
(Çıkarlar.)
ÜÇÜNCÜ SAHNE
Aynı yer. Juliet'in odası. (Juliet ile Dadı girer.)
JULIET
Sahi, bu giysiler hepsinden güzel; ama dadıcığım,
n'olur beni yalnız bırak bu gece;
çapraşık ve günah yüklü olduğunu
pek güzel bildiğin durumuma

göklerin gülümsemesi için
dualar etmem gerek.
(Lady Capulet girer.)
LADY CAPULET
Nasıl, işiniz çok mu? Yardımımı ister misiniz?
JULIET
Hayır efendim. Yarın için gereken şeyleri hazırladık, izin verirseniz, artık yalnız kalayım; dadım bu gece sizin yanınızda bulunsun, eminim işiniz başınızdan aşmıştır bu apansız gelen tören yüzünden.
LADY CAPULET iyi geceler. Hadi yat, dinlenmen gerek.
(Lady Capulet ile Dadı çıkarlar.)
JULIET
Elveda! —Allah bilir bir daha ne zaman görüşürüz.
Hayat sıcaklığını âdeta donduran
soğuk bir korku ürpertiyor damarlarımı;
geri çağırayım onları da, beni avutsunlar.
Dadı!— Ama onun ne işi var burada?
Bu acıklı sahneyi tek başıma oynamalıyım. —
Gel şişe!-
Ya bu ilâcın hiç etkisi olmazsa?
O zaman evlenecek miyim yarın sabah?
Hayır, hayır, onu bu önler: sen dur orda?—
(Hançeri yatağın ünlüne kor.)
Ya bu zehirse, ya rahip beni daha önce
Romeo'yla evlendirdi diye,
bu evlenme işinde rezil olmaktan korkuyorsa.
beni öldürmek için kurnazca hazırladıysa bunu?
Korkarım öyle; yine de, olamaz diyorum,
çünkü denenmiş, kutsal bir kişidir o,
Peki, beni mezara koyduklarında, olur a,
Romeo beni kurtarmaya gelmeden uyanırsam?
Ne korkunç bir ihtimal!
İçine temiz hava girmeyen o mahzende
tıkanıp kalmaz mıyım o zaman,
Romeo'm gelmeden boğulup ölmez miyim?
Sağ kalsam bile, ah, olamaz mı,
ölüm ve gecenin doğuracağı korkunç hayaller,

yüz yıllar boyunca ölmüş bütün atalarımın
yığın yığın kemiklerini saklayan o mahzenin,
daha toprağa yeni verilmiş, kefeninde çürüyen
kanlar içindeki Tybalt'ın yattığı yerin dehşetiyle birlikte,
- orda ruhlar gezinirmiş, gecenin bazı saatlerinde —
ah, ah, olamaz mı ki,
böyle erken kalkınca, iğrenç kokuları
ve topraktan sökülen adamotlarının
çığlıklarını duyarsam,
— ah, çıldmrmış bunları işitenler —
uyanırsam, bütün bu korkularla çevrilince.
aklımı kaçırmaz mıyım ben?
Deliler gibi oynamaz mıyım atalarımın kemikleriyle?
Yaralı Tybalt'ı kefeninden çıkarmaz mıyım?
sonra ya bu cinnet halinde,
akrabamdan birinin kemiğini sopa gibi kavrayıp
dağıtırsam beynimi?
İşte bak! kuzenimin hayalini görüyorum galiba,
kılıcının ucuyla vücudunu şişleyen
Romeo'yu arıyor. —Dur Tybalt, dur! —
Geliyorum Romeo! Şerefine içiyorum bunu!
(Perdeler arasından yatağa düşer.)

DÖRDÜNCÜ SAHNE

Ayın yer. Capulet'lerin evinde bir salon. (Lady Capulet ile Dadı girerler..)

LADY CAPULET Su anahtarları al da, biraz daha baharat getir dadı.

DADI

Mutfaktan hurma ile ayva istiyorlar.

(Capulet girer.)

CAPULET

Haydi kalkın artık, kalkın! İkidir ötüyor horoz, sabah çanı çalındı, saat üç. Angelika'cığım, fırındaki etlere bakıver. Masraftan kaçınmayın.

DADI

Hadi ordan, kadın işine sokmayın burnunuzu, gidin yatın siz; yoksa yarın hasta olursunuz bu geceki uykusuzluk yüzünden.

CAPULET

Hayır, olmaz. Bundan önemsiz şeyler için sabahladım da, bir kez olsun hastalanmadım.

LADY CAPULET
Öyle, siz de gece kuşıiymuşsunuz zamanında, ama böyle sağı solu koüamıyasınız diye artık kollıyacağım ben sizi.
(Lady Capulet ile Dadı çıkarlar.)
CAPULET
Ah bu kıskançlık, kıskançlık!
(Üç dört uşak şişler, odunlar ve sepetlerle girerler.)
Hey, dostum, nedir onlar?
[.UŞAK
Alıcıya gidiyor efendim, ama nedir, bilmiyorum.
CAPULET Çabuk olun. çabuk olun!
(l. Uşak çıkar.)
Bana bak, git daha kuru odunlar getir. Peter'i çağır da yerini göstersin sana.
II. UŞAK
Odunların yerini bulacak kafam var efendim, Peter'i ne diye rahatsız edeyim?
(Çıkar.)
CAPULET
Güzel-söyledin, aferin! Seni köftehor!
Seni odun kafalı seni! —Vay canına, sabah oldu.
Nerdeyse kont gelir çalgıcılarla,
çünkü bana öyle demişti.
(içerden çalgı sesi gelir.)
İşte yaklaşıyor. -
Dadı! Hanım! -Hey! -Sana diyorum dadı!
(Dadı girer.)
Git Juliet'i uyandır; hadi, gijdirip süsleyivcr; ben gidip Paris'le konuşayım.
—Hadi çabuk, çabuk ol; güvey geldi bile; çabuk diyorum size!
(Çıkarlar.)
BEŞİNCİ SAHNE
Aynı yer. Juliet'in odası. (Dadı girer.)
DADI
Hanımcığım! Küçük hanım! Juliet! Amma dalmış ha!
Kuzucuğum! Hanımcığım! Ayıp sana uyku tulumu!
Yavrum, sana diyorum! Küçük hanım!
Canımın içi! Hey, gelin hanım! Ses yok ha ?
Şimdi hevesini al bakalım, bir hafta uyu;

ama yarın gece görürsün,
kont Paris kafasına koymuş bir kez,
kolay kolay uyutmaz seni.—
Tövbe ya Rabbi, ne de tatlı uyuyor!
Ama uyandırmam gerek, —Hanımcığım, hanımcığım!
Eh, kont seni yatağında yakalasın da gör,
inan olsun, bir korkutur ki seni! Öyle mi ha?
Giyimli mi ne! Giysilerini giydin, sonra da yattın ha?
Uyandırmam gerek seni! Hanımcığım, hanımcığım!
Eyvah, eyvah! Yetişin, yetişin! Hanımım ölmüş!
Vay başıma gelen! Ah, doğmaz olaydım!
İçecek bir şey verin, hey! Beyefendi, hamfendi*
(Lady Capulet girer.)
LADY CAPULET
Ne bu gürültü?
DADI
Ah, ne acı gün!
LADY CAPULET
Ne var, ne oldu?
DADI Bakın, bakın! Ah ne yaslı gün!
LADY CAPULET
Aman ya Rabbi! Yavrum, hayatım, biriciğim,
uyan, aç gözlerini, yoksa ben de ölürüm seninle. Yetişin, yetişin! İmdat çağırsana!
(Capulet girer.)
CAPULET
Ayıp ayıp, getirsenize Juliet'i, kocası geldi.
DADI
Öldü! Gitti! Ah öldü! Ey kara gün!
LADY CAPULET
Ah kara gün, öldü, öldü, öldü!
CAPULET
Ne! Durun bakayım! Eyvah, bitmiş! Buz gibi. Kanı durmuş, mafsalları kaskatı. Hayat çoktan ayrılmış bu dudaklardan; bütün kırların en güzel çiçeği üstüne vakitsiz yağan kırağı gibi ölüm onun üzerinde.
DADI
Ah ne acı gün!

LADY CAPULET
Ah ne felâket!
CAPULET
Beni ağlatmak için onu elimden alan ölüm dilimi bağlıyor, söz söyletmiyor bana.
(Rahip Lawrence ve Paris, çalgıcılarla girer.)
RAHİP LAWRENCE
Haydi, gelin hazır mı kiliseye gitmeye?
CAPULET
Hazır, ama bir daha dönmemek üzere. Ah oğlum, düğün gününden bir önceki gece karının koynuna girmiş ölüm: bak, orda yatıyor. Çiçekti, ama ölüm bozmuş bu bekâret çiçeğini. Ölüm damadım benim, ölüm mirasçım artık.
O benim kızımla evlendi; ben de ölüp ona bırakacağım hepsini; hayat, mal mülk, hepsi ölümün.
PARİS
Bu sabahı görmeyi ben nicedir bekliyordum, bu muydu bana göstereceği?
LADY CAPULET Lânetli, mutsuz, sefil, uğursuz! Zaman o zahmetli yolculuğunda böylesine acı bir saat görmemiştir daha! Biricik, ah, biricik, biricik yavrumu biricik sevincimi, biricik avuntumu ölüm aldı elimden!
DADI
Ey acı! Ah, acı, acı gün!
Şimdiye dek gömüğüm günlerin
en karası, en acısı!
Ah bu gün, ah bu gün, ah uğursuz gün!
Böyle kara gün görülmüş mü,
ah acı gün, ah acı gün!
PARİS
Aldatılmak, ayrılmak, haksızlığa uğramak, öldürülmek!
Sensin aldatan ölüm, iğrenç ölüm,
sensin alaşağı eden, zalim, zalim ölüm!
Ey aşk! Ey hayat! Hayat değil, ölümde hayat!
CAPULET
Hor görülmek, nefrete uğramak, şehit düşmek, öldürülmek!
Ey aksi zaman, ne diye geldin de
sevincimize, huzurumuza kıydın?
Ah yavrum, yavrum! Yavrum değil, ruhum!

Öldün sen! Eyvah! Öldü çocuğum!
Onunla birlikte gömüldü sevinçlerim.
RAHİP LAVVRENCE
Sakin olun, ayıptır! Kargaşanın devası kargaşada barınmaz. Gökle ortaktınız
siz bu kıza; şimdi sizin payınızı da gök aldı,
bu da iyi oldu kızcağız için.
Siz ondaki payınızı ölümden koruyamazdınız,
oysa gök sonrasız hayat içre saklar kendi payını.
En çok istediğiniz onun ilerlemesiydi,
onun yükselmesi göğünüz oluyordu sizin.
Şimdi de, bulutların üstüne çıktığını,
gök kadar yükseldiğini görüp ağlıyorsunuz ha?
Ah, böyle sevmekle, kötü sevmiş oluyorsunuz yavrunuzu,
öyle ki onun iyi olduğunu görmek sizi çıldırtıyor.
Uzun süre evli duran değil,
evlenip genç ölendir mutlu olan.
Gözyaşlarmızı silin de, şu güzel ölüyü
çiçeklerle süsleyin; sonra da geleneğe uyup
en güzel giysiler içre götürün kiliseye;
gerçi tabiat bizim ağlamamızı ister, ama
tabiatın gözyaşları aklın eğlencesidir.
CAPULET
Şenlik niyetine hazırlanan bütün şeyler kara bir gömme törenine hazırlık olsun; keder çanlarına dönsün çalgılarımız; düğün şölenimiz hüzünlü cenaze yemeğine, ilâhilerimiz somurtkan ağıtlara dönsün; gömülmüş bir cesedi süslesin gelin çiçekleri, her şey tam tersi olsun.
RAHİP LAWRENCE
Siz içeri buyurun efendim, siz de hamfendi;
siz de gidin kont Paris.— Herkes bu güzel ölüyü
mezarına dek izlemeye hazırlansın.
Gökler, işlenmiş bir günahtan ötürü
surat asıyor size; yüce buyruklarına karşı gelip
büsbütün kızdırmayın onları.
(Capulet, Lady Capulet, Paris ve Rahip Lavrence çıkarlar.)
I. ÇALGICI
Doğrusu, borularımızı toplayıp gidebiliriz artık.

DADI
Aferin çocuklar, ah toplanın, toplanın;
siz de biliyorsunuz ki, acıkh bir manzara bu.
(Çıkar.)
I. ÇALGICI
Evet ama, mahfaza dediğin onarılabilir.
(Peter girer.)
PETER
Çalgıcılar, hey çalgıcılar, «Gönül Şenliği»ni, «Göni. liği»ni, yaşamamı istiyorsanız, «Gönül Şenliği»ni çalın l
I. ÇALGIÇ!
Niye Gönül Şenliğini?
PETER
Ah çalgıcılar, «Gönlüm kederle dolu» türküsünü söylüyor yüreğim de ondan. Ah, neşeli bir hava çalın da, avutun beni.
I. ÇALGICI
Neşeli havanın sırası mı şimdi!
PETER
Demek çalmıyorsunuz?
I. ÇALGICI Hayır.
PETER Öyleyse alırsınız.
I. ÇALGICI
Ne alıyoruz?
PETER Para mara değil elbette, bol bol küfür, aylak çalgıcı sen de!
I. ÇALGICI Hadi ordan uşak parçası!
PETER
O uşak parçasının hançeriyle tepene binersem görürsün! Senin saçmalarına katlanacak değilim. Sana şöyle bir RE, bir FA çekersem! Anladın mı?
I. ÇALGICI
RE'den, FA'dan başladığına göre sen daha iyi anlarsın.
II. ÇALGICI
N'olur, şu hançeri yerine koy da, zekânı çıkar ortaya.
PETER
Öyleyse çıkarayım zekâmı kınından! Demir hançerimi yerine koyup, demir zekâmla canınıza okuyayım. Erkekseniz cevap verin bakalım:
Gönül yaralandı mı derin bir kederle, ruhu sardı mı hüzünlü havalar, o zaman müzik gümüş seslerle —

Niye «Gümüş sesler», ha? Niye «Müzik gümüş seslerle»? - Ne dersin buna Düdük Simon?
I. ÇALGICI
Ne diyeyim, gümüşün sesi tatlı olur da ondan.
PETER
Güzel! -Sen ne dersin Tambura Rebeck?
H. ÇALGICI
«Gümüş sesler» deriz, çünkü çalgıcılar gümüş için çalarlar.
PETER
Bu da güzel! Peki sen ne dersin Kemanköprüsü James?
III. ÇALGICI
Doğrusu, ne diyeceğimi bilemiyorum.
PETER
Allah acısın! Sen de çalgıcısın ha! Ben söyliyeyim bari: «Müzik gümüş seslerle» deriz, çünkü çalgıcılar altın yüzü görmezler:
124
O zaman müzik gümüş seslerle hemen yaslı ruha bir deva sunar.
(Çıkar.)
I. ÇALGIO
Ne belâlı herifmiş be!
II. ÇALGICI
Allah belâsını versin keratanın!— Hadi içeri girelim; yas tutanları bekler, yemeğe kalırız.
(Çıkarlar.)

BEŞİNCİ PERDE

BİRİNCİ SAHNE

Mantua. Bir sokak. (Romeo girer.)
ROMEO
Uykunun okşayıcı gerçeğine inanacak olursam, yakında sevinçli haberler var diyor düşlerim. Gönlümün efendisi tahtında ağırlıksız oturuyor; sonra, alışılmamış bir ruh beni bütün gün yukarlara çıkardı neşeli düşüncelerle. Düşümde sevgilim geliyor, ölü buluyor beni —ölünün düşünmesine izin veren tuhaf bir düş! — ve öyle bk hayat üflüyor ki dudaklarımdan öperek, birden dirilip imparator oluyorum. Tanrım, aşkın gölgeleri bile sevinç yüklü olursa böyle, aşkın kendisine kavuşmak ne tatlıdır kimbilir!
(Ayağında çizme, Balthasar girer.)

Verona'dan haber ha! Ne var ne yok Balthasar? Rahipten mektup getirmedin mi bana? Karım nasıl? Babam iyi mi? Juliet'im nasıl? Bunu bir daha soruyorum, çünkü hiç bir şey kötü olamaz o iyiyse.
BALTHASAR
tyi öyleyse, hiç bir şey de kötü olamaz. Capulet'lerin kabrinde uyuyor vücudu,
727
ölümsüz ruhuysa meleklerle yaşıyor. Akrabasının mahzenine indirilirken gördüm, hemen gelip haber vermek istedim size. Böyle kötü haberler getirmemi bağışlayın, çünkü bu görevi bana siz verdiniz efendim.
ROMEO
Demek öyle ha?
Öyleyse, yıldızlar, meydan okuyorum size! — Yerimi biliyorsun,
mürekkeple kâğıt getir bana, sonra at kirala; oraya gideceğim bu gece.
BALTHASAR
Yalvarırım efendim, sabırlı olun biraz. Soluk benziniz, çılgın görünüşünüz bir felâketi haber veriyor.
ROMEO
Süs, yanılıyorsun. Hadi git, dediğimi yap. Rahipten mektup getirmedin mi bana?
BALTHASAR
Hayır efendiciğim.
ROMEO
Neyse. Git artık, atları kirala, ben de hemen gelir bulurum seni.
(Balı'hasar çıkar.)
Ee Juliet, seninle yatacağım bu gece.
Şimdi bunun yolunu bulmalı. —Ey yıkım,
ne de çabuk girersin umutsuz kişilerin aklına!
Buralarda oturan bir eczacı olacak,
geçenlerde görmüştüm, pejmürde kılıklı, gür kaşlı,
şifalı otlar topluyordu; bakışları sönüktü,
iliğine işlemişti haşin sefalet.
Yoksul dükkânında bir kaplumbağa,
doldurulmuş bir timsah, sonra
çarpık biçimli balık derileri asılıydı.
Raflarmdaysa birtakım boş kutular,

yeşil toprak çanaklar, keseler, küflü tohumlar,
sicim parçaları, kat kat gül kuruları
şöyle seyrek dizilmişti gösterişli olsun diye.
Bu yoksulluğu görünce kendi kendime demiştim ki:
Günün birinde insana zehir gerekirse,
Mantua'da satmanın cezası ölüm de olsa,
işte bu zehri satacak bir zavallı sana.
Ah, ihtiyacımdan önce davranmış bu düşünce.
o zehri bana bu muhtaç adam satacak iste.
Aklımda kaldığına göre, evi bu olacak.
Tatil olduğu için, dükkânını kapamış zavallıcık.—
(Eczacı girer.)
ECZACI
Kim o bağıran?
ROMEO
Buraya gel ahbap. Görüyorum ki yoksulsun. İşte sana kırk altın, bana bir dirhem zehir ver, ama çabuk etkileyen, bütün damarlara yayılıp hayat yorgununu cansız düşüren çeşitten olsun; ateş alan barut nasıl çılgınca ve çarçabuk uğursuz topun rahminden dışarı uğrarsa, nefes de öyle çıksın vücuttan.
ECZACI
Öyie öldürücü zehirler bende bulunur, ama Manlua yasaları ölüm cezası veriyor satanlara.
ROMEO
Böyle tamtakır, sefalet içinde yüzüyorsun da
hâlâ korkuyorsun ölmekten ha?
Açlık yanaklarında yer etmiş,
ihtiyaç ve sıkıntı can çekişiyor gözlerinde,
nefret ve yoksulluk omuzlarına çökmüş:
Sana ne dünya dost ne dünyanın yasal»rı.
Dünya hiç bir yasa koymuyer seni zengin etm«k için,
öyleyse çiğne onu, züğürtlükten kurtul, al şunu.
729
ECZACI
Arzum değil, yoksulluğum razı oluyor.
ROMEO
Ben de yoksulluğuna veriyorum parayı, arzuna değil.

ECZACI
Şunu herhangi bir sıvıyla karıştırıp içiver; hani sende yirmi kişinin gücü olsa bitiriverir işini.
ROMEO
İşte altının: insan ruhu için daha beter bir zehir,
şu senin satamadığın zavallı ilâçlardan
daha çok cinayet işliyor bu iğrenç dünyada.
Ben sana zehir satıyorum, sen bana bir şey satmadın.
Hoşça kal, yiyecek al kendine, semir biraz.—
Gel, sen-zehir değil panzehirsin,
gel benimle Juliet'in mezarına,
çünkü sen orda gereksin bana.
(Çıkarlar.)
İKİNCİ SAHNE
Verona. Rahip Lan-rence'in. hücresi. (Rahip John girer.)
RAHİP JOHN
Kutsal rahip Lawrence! Hey, kardeş!
(Rahip Lawrence girer.)
RAHİP LAWRENCE Rahip John'un sesi olsa gerek bu.— Mantua'dan hoş geldin, ne diyor Romeo? Düşüncesini yazılı bifdirdiyse, ver mektubunu.
130
RAHİP JOHN
Bana yoldaşlık etsin diye, bizim tarikattan yalnayak bir rahip aramaya gitmiştim. Kendisi şehirdeki hastaları ziyaret ediyordu; onu bulduğumda, şehir muhafızları kaldığımız evin vebalı olmasından kuşkulanıp mühürlediler kapıları, bizi dışarı bırakmadılar. O yüzden Mantua'ya gitmem gecikti.
RAHİP LAWRENCE Peki mektubumu kim götürdü Romeo'ya?
RAHİP JOHN
Gönderemedim, —işte daha burada — mektubu size iletecek haberci de bulamadım; öylesine korkuyorlardı salgından.
RAHİP LANVRENCE
Kör talih! Tarikatimiz üstüne yemin ederim,
sıradan bir mektup değildi bu;
son derece önemli şeylerle yüklüydü,
yerine varmaması büyük bir felâket doğurabilir.
Git Rahip John, bana bir demir kaldıraç bul,

hemen getirip bırak hücreme.
RAHİP JOHN
Şimdi getiririm kardeş.
(Çıkar.)
RAHİP LANVRENCE
Arlık yalnız gitmem gerek mezarlığa.
Güzel Juliet üç saat içinde uyanacak;
bu olup bitenleri Romeo'ya bildirmedim diye
bana çok kızacak, ama bir daha yazarım Mantua'ya,
Romeo gelinceye dek saklarım onu hücremde.
Bir ölünün mezarına kapatılan zavallı, canlı ceset!
(Çıkar.)
131
ÜÇÜNCÜ SAHNE
Aynı yer. Bir mezarlık ve içinde Capılet'le-n'n mezar mahzeni.
(Paris, u sağ ı ile girer, uşağın elinde meşale ve çiçek/er vardır.)
PARİS
Meşaleni bana ver oğlum; hadi sen uzakta dur. Yok, söndürüver, görünmek istemiyorum. Şu serviler altına boylu boyunca uzan, daya kulağını yankılayan zemine; kazılan mezarlardan gevşeyip yumuşamış toprak üstünde yürüyen her ayağın sesini duyarsın böylece; o zaman bana ıslık çal, ben de anlarım ki yaklaşan biri var. Ver o çiçekleri bana, dediğimi yap, hadi.
UŞAK *(Kendi kendine.)* Bu mezarlıkta yalnız kalmaktan hani korkar gibiyim biraz, ama göze alacağım.
(Çekilir.)
PARİS
Güzel çiçek, çiçeklerle süslüyorum gelin yatağını,—
— ah yazık! başına örtü olmuş taş toprak — her gece kokulu sulardan çiğler yağdırırım
üstlerine, ya da gözyaşları, ahlardan damıtarak. Senin için yapacağım tören kendimce mezarını süsleyip ağlamak olacak her gece.
(Ufak ıslık çalar.)
Çocuk işaret verdi, gelen var;
hangi lânetlik ayaktır ki bu,
benim gerçek aşkımın törenini bozmak için
bu gece buraya geliyor böyle?
Ne, hem de mesafeyi* h»! Ey gece, gizle beni **biraz.**

('Çekilir.)
(Romeo ile Balthasar girer; Baltlmsar'ın elinde meşale, kazma vesaire.)
ROMEO
Şu kazmayla demir kaldıracı bana ver.
Dur, şu mektubu al,
sabah erkenden ilet babama.
Işığı versene. Canını seviyorsan emrimi dinle:
Ne duyarsan duy, ne görürsen gör, uzak kalacaksın.
sakın benim işime karışayım deme.
Benim bu ölüm yatağına inmem
sevgilimin yüzünü görmek için biraz,
ama asıl nedeni, onun ölü parmağından
değerli bir yüzüğü almak; o yüzüğü
önemli bir iş için kulla'nmam gerek benim.
Onun için, sen git artık. Ama bak, kuşkulanıp
neler yapacağımı gözetlemek üzre geri gelirsen,
gökler hakkı için, gövdeni eklem yerlerinden ayınr,
şu mezarın üstüne serperim parçalarını.
Zaman da, benim niyetim de vahşi, çılgın,
aç kaplanlardan, kükreyen denizlerden
daha kızgın, daha amansız.
BALTHASAR
Gidiyorum efendim, tedirgin etmem sizi.
ROMEO
Bana dostluğunu göstermiş olursun böylece. Al şunu, ömrün uzun ve mutlu olsun; hoşça kal ahbap.
BALTHASAR *(Kendi kendine.)* Ne olursa olsun, saklanacağım şuralarda bir yere; bakışları bana korku veriyor, niyeti pek tekin değil.
(Çekilir.)
ROMEO
Ey iğrenç kursak, ey ölümün rahmi,
ey yeryüzünün en değerli lokmasını yutan,
senin o çürük çenelerini zorla ayıracağım,
(Mezarı açar.) ağzına daha fazla yiyecek tıkacağım, inadına!
PARİS
Benim sevgilimin kuzenini öldürüp
sürgün edilen mağrur Montague bu;

kuzenimin acısından öldüğü sanılıyor
o güzel yaratığın; şimdi de gelmiş,
kim bilir cesetlere ne alçakça bir iş yapacak.
Hemen yakalamalı.
(İleri (,'ikar.)
Bırak şu dinsizce işi, aşağılık Montague! Öç almayı ölümden öteye vardırmak olur mu? Hüküm giymiş alçak, tevkif edeceğim seni. Söz dinle, benimle gel, ölmen gerek çünkü.
ROMEO
Ölmem gerek, doğru; ben de onun için geldim buraya.
Gel soylu genç, umutsuz bir adamı kışkırtma;
kaç buradan, bırak beni; şu gidenleri,
aramızdan ayrılanları düşün;
onlar sana korku versin. Yalvarırım delikanlı,
beni kızdırıp bir günah daha sarma boynuma.
Alı. git! Gökler hakkı için,
seni kendimden çok seviyorum, çünkü ben
kendime karşı silâhlanıp geldim buraya.
Durma, git artık; yaşa da, ilerde bir gün, de ki:
«Beni kaçmaya zorladı bir delinin merhameti.»
PARİS
Boşuna yalvarıp durma böyle,
suçlu olduğun için seni tevkif edeceğim.
ROMEO
Beni kışkırtıyorsun ha? Al öyleyse oğlum!
l l'ıerıışurlar.)
UŞAK Tanrım, döğüşüyorlar! Gidip bekçiyi çağırayım.
(Çıkar.)
PARİS
Ah, vuruldum!— *(Düşer.)* Merhametin varsa. aç şu mezarı da Juliet'in yanına yatır beni.
(Ölür.)
ROMEO
İnan olsun, yerine getireceğim dileğini.—
Şu yüzü bir inceleyeyim: Mercutio'nun akrabası
soylu kont Paris bu! Yolda atla gelirken
neler diyordu uşağım? Altüst olan ruhum

onu dinlemiyordu. Sanırım
Paris, Juliet'le evlenecek demişti bana;
öyle dememiş miydi? Yoksa düşümde mi gördüm?
Yoksa Juliet'in adını duyunca sapıttım da
bana mı öyle geliyor? —Ah, ver elini,
adı felâket kitabına adımla yazılan!
Muhteşem bir mezara gömeceğim ben seni.
Mezara mı? Yoo, pencereli bir kuleye,
ey canına kıyılmış delikanlı!
Çünkü burda yatıyor Juliet, onun güzelliği
bol ışıklı bir şölen yerine çeviriyor bu mahzeni.
Bir ölünün gömdüğü ölü, yat orada sen.—
(Paris'i mezara kor.)
Ölüm yaklaşırken insanlar çoğu kez
amma neşeli oluyorlar! Buna
ölümden önce çakan şimşek derlermiş.—
Ama ben nasıl şimşek diyebilirim buna? —
Ah sevgilim! Karım benim!
Nefesinin balını emen ölüm
güzelliğine el sürçmemiş daha;
sen yenilmemişsin, güzellik sancağı
daha kıpkızıl dudaklarında, yanaklarında:
solgun ölüm bayrağı oraya çekilmemiş.—
Tybalt, yatıyor musun orda, kanlı kefeninde?
Gençliğini bölen bu ellerle
düşmanının gençliğini ikiye biçmekten başka
ne gibi bir iyilikte bulunabilirim sana?
Bağışla beni kuzenim! —Ah, sevgili Juliet,
niçin böyle güzelsin hâlâ? Yoksa inanayım mı
o elle dokunulmaz ölümün sana gönül verdiğine,
o iğrenç canavarın seni bu karanlıkta
sevgilisi olasın diye sakladığına?
Bundan korktuğum için yanında duracağım,
bu karanlık gecenin sarayından
ayrılmıyacağım bir daha; burada, burada kalacağım
sana hizmetçilik eden böceklerle birlikte;
ah, burada sonsuzca dinleneceğim,

şu dünyanın yorduğu bedeni
kurtaracağım uğursuz yıldızların boyunduruğundan.—
Ey gözler, son kez bakın!
Ey kollar, son kez kucaklayın!
Ve siz, ey dudaklar, nefes kapıları,
hakka uygun bir öpüşle mühürleyin
aç gözlü ölümle yaptığım bu süresiz anlaşmayı!
Gel acı ilâç, gel ey tatsız kılavuz!
Ey umutsuz kaptan, deniz tutmuş şu yorgun tekneyi
yalçın kayalara bindiriver artık!
Sevgilimin şerefine!
(İçer.)
Ey doğru sözlü eczacı! Çabuk etkiliyor ilâçların.— İşte bir öpücükle ölüyorum.
(Ölür. Mezarlığın öbür ucundan Rahip Lav/rence, elinde bir fener, kazma kürekle girer.)
RAHİP LAWRENCE
Tanrı yardımcım olsun! Bu gece amma da çok takılıyor ayaklarım mezarlara! —Kim var orada?
BALTHASAR Bir dost, sizi yakından tanıyan biri.
RAHİP LAWRENCE
Tanrı iyiliğini versin! Söyle bana sevgili dostum, böceklerle gözsüz kafataslarına boş yere ışık veren şu meşale neyin nesi? Yanılmıyorsam, Capulet'lerin mezarlığında yanıyor.
BALTHASAR
Öyle kutsal peder, efendim de orada, sizin sevdiğiniz biri.
RAHİP LAVVRENCE
Kim o?
BALTHASAR
Romeo.
RAHİP LAVVRENCE
Ne zamandır orada?
BALTHASAR
Tam yarım saattir.
RAHİP LAV/RENCE
Benimle mahzene gel.
BALTHASAR

Korkarım kutsal peder.
Efendim beni gitti biliyor.
«Burda kalıp ne yaptığımı gözetlersen,
seni öldürürüm» diye tehdit etti beni.
RAHİP LAWRENCE
Kal öyleyse, ben yalnız giderim. —Korku geliyor içime,, ah, çok korkuyorum kötü bir şey olmasından.
BALTHASAR
Surda, serviler altında uyurken bir düş gördüm, efendimle bir başkası dövüşüyordu, efendim öldürdü onu.
RAHİP LAVVRENCE
Romeo! *(ilerler.)*
Eyvah, eyvah! Şu mahzenin taştan eşiğini
lekeleyen bu kan da ne böyle ?
Ne demek oluyor bu sessiz yerde
böyle sahipsiz ve kanlı duran bu kılıçlar?
(Mezara girer.)
Romeo! Ah solmuş! O da kim? Ne, Paris de mi? Hem de kana batmış ha? Hangi zalim saat yüklenmiş suçunu bu yürekler acısı durumun! — Kız kımıldıyor.
(Jıuliet uyanır.)
JULIET
Ey beni avutan rahip! Efendim nerde? nerde olmam gerektiğini iyi hatırlıyorum, burdayım işte. Nerde Romeo'm?
(İçerden gürültü gelir.)
RAHİP LAWRENCE
Bir gürültü işittim. —Haydi kızım, gel,
bu ölüm, salgın ve tabiata aykırı uyku yuvasından
çık artık. Karşı koyamıyacağımız bir güç
altüst etti tasarladıklarımızı; gel, gel gidelim,
İşte koynunda ölü yatıyor kocan,
Paris de öyle. Gel, seni bir manastıra,
kutsal rahibeler arasına yerleştireyim.
Bir şey sorma, bekçi geliyor çünkü.
Gel gidelim Juliet'dğim
daha fazla kalmayı gözüm kesmiyor.
(Çıkar.)

JULIET
Git, git buradan sen, ben gelmiyeeeğim.— Bu da ne? Sadık sevgilimin elinde bir şişe ha? Zehirden olmuş demek vakitsiz göçmesi.— Cimri! Hepsini içmiş! Bana yoldaş olacak
138
bir damlacık bile bırakmadın demek? Ben de dudaklarını öpeyim, orada, o vaktiyle hayat veren yerde bir parça zehir kalmıştır olaki.
(Roıuco'yıı öper.)
Dudakların sıcak!
I. BEKÇİ *Herden)* Yol göster oğlum, ne tarafta?
J U L] ET
Gelen var ha? Elimi çabuk tutayım öyleyse. -Ey mutlu hançer!
(Ronıeo'nıın ham erini kaparak) Senin kının burası!
(Haıneri göğsüne saplar.) Paslan orda. ben de öleyim.
(Romeo'mm cesedi inerine dü^cr, ölür. Bekçi, Paris'in ı/yağı ile girer.)
UŞAK İşte burası, şu meşalenin yandığı yer.
I. BEKÇİ
Yerler kan içinde, arayın mezarlığı, birkaçınız gidin, yakalayın kimi bulursanız.
(Birkaç k /.y; çıkar.)
Ne acıklı görünüş! İşte cansız yatıyor Kont. iki gündür burda gömülü kalan Juliet kanlar içinde, sıcak, yeni ölmüş daha.— Gidin, Prense haber verin, Capulet'lere koşun, kaldırın Montague'leri; birkaçınız da arayın.—
(Öbür bekçiler de çıkarlar.) 139
Bu acıklı şeyleri taşıyan zemini görüyoruz, ama bu yürekler acısı şeylerin gerçek zeminini anlıyamayız iyice bir araştırmadan.
(Bekçilerden birkaçı Balthasar'la girer.)
H. BEKÇİ İşte Romeo'nun uşağı, mezarlıkta bulduk.
I. BEKÇİ
Prens gelinceye dek alıkoyun.
(Rahip Lanrence bir başka bekçiyle girer.)
III. BEKÇİ
Bu da titreyen, iç çekip ağlayan bir rahip; mezarlığın kenarından geçerken elinden aldık bu kazmayla küreği.
I. BEKÇİ
Pek şüpheli bir adam! Rahibi de alıkoyun.
(Prens maiyetiyle girer.)

PRENS
Böyle erken saatte baş gösterip
bizi yatağımızdan kaldıran felâket de ne?
(Capulet, Lady Capulet ve başkaları girer.)
CAPULET
Ne var ki böyie bağrışıyorlar ortalıkta?
LADY CAPULET
Sokaklarda kimi «Romeo» diye bağırıyor, kimi «Juliet», kimi de «Paris» diye; hepsi de bağrışıp çağrışarak koşuyor bizim mezarlığa doğru.
PRENS
Nedir kulaklarımızı ürperten bu dehşet?
I. BEKÇİ
Prensim, işte Kont Paris cansız yatıyor burda,
Romeo ölü; daha önce ölen Juliet de yeni ölmüş, soğumamış daha.
PRENS
Arayın, sorun, öğrenin nasıl işlenmiş bu iğrenç c:;
I. BEKÇİ
Bir rai,ip. bir de ölen Romeo'nun uşağı yakalandı, şu *(.•;:•* *'"* • Tıkırını açmaya elverişli araçlar •-.. inde.
CAPULET
Tanrım! —Hanım, bak na-.il l ;ın akıyor kızımızdan! Bu hançer yanılmış, çünkü bai; kını boş duruyor Montague'nin '^şiründe; kızımızın göğsünü kın sanıp oraya girmiş yanlışlıkla!
LADY CAPULET
Aman ya Rabbi! Bu ölüm manzarası geçkin yaşımı mezara çağıran bir çan gibi.
(Moıtagıe re başkaları girer.)
PRENS
Gel Montague, erken kalkmışsın, ama oğlun ve mirasçın senden erken davranmış yatmak için.
MONTAGUE
Ah efendimiz, dün gece karım öldü. Oğlumun sürülmesinden duyduğu keder nefesini tıkadı. Başka ne gibi bir acı var bu yaşımda bana karşı fesat tasarlayan?
PRENS
Bakarsan görürsün.
MONTAGUE

Ah görgüsüz! Edebe **sığar AM** *9»,* babandan önce nasıl girersin mezara?
141
PRENS
Biz bu belirsizlikleri avdınlatıncaya dek, nasıl başladılar, neden böyle son buldular, bütün bunları bir bir öğreninceye dek çığlıkların ağzını mühürleyin biraz; dalıa sonra dertlerinize önderlik ederim, hatta ölüme dek kılavuz olurum size. Bu arada kendinizi tutun da, felâket sabrın kölesi olsun. Getirin şüpheli görülen kişileri.
RAHİP LAWRENCE
Zaman ve yer bana karşı olduğu için,
bu korkunç cinayetten dolayı
benden şüphe ediliyor en çok,
oysa benim elimden ne gelir ki...
İşte karşınızdayım, ister suçlayıp
yargılayınız beni, ister mazur görüp bağışlayınız.
PRENS
Bu konuda ne biliyorsan hemen anlat öyleyse.
RAHİP LAWRENCE
Kısaca anlatayım, çünkü soluğum sıkıcı bir öykü kadar uzun değil. Surda ölü yatan Romeo şu Juliet'in kocasıydı, orda ölü yatan Juliet de Romeo'nun sadık karısı. Onları ben eklendirdim; gizlice evlendikleri gün Tybalt'ın son günüydü, onun vakitsiz ölümü bu şehirden sürülmesine sebep oldu yeni güveyin; onun için yanıyordu Juliet, Tybalt için değil. Siz onu kederle kuşatılmaktan kurtarmak için nişanlayıp zorla vermek istediniz Kont Paris'e; o zaman bana geldi, çılgın bakışlarla yalvarıp onu bu ikinci evlilikten kurtarmamı istedi, yoksa kendi canına kıyacaktı hücremde. Derken ben de sanatıma başvurup kendisine bir uyku ilâcı verdim; etkisi tasarladığım gibi oldu,
ölü görünüşü sağladı Juliet'e.
Romeo'ya da yazdım bu ara,
bu korkunç gecede buraya gelmesini,
ilâcın etkisi sona ererken, iğreti mezarından
Juliet'i kaldırmaya yardım etmesini bildirdim.
Ama mektubumu götüren rahip John
bir kaza yüzünden geciktiği için
dün gece geri getirdi bana mektubu.
Derken tek başıma,

önceden kararlaştırılan uyanma saatinde
onu almaya geldim aile mezarlığından;
Romeo'ya uygun bir şekilde haber verinceye dek
onu kendi hücremde saklamaktı niyetim.
Ama ben, uyanma vaktinden biraz önce geldiğimde
ölü buldum burda soylu Paris'le sadık Romeo'yu.
Juliet uyandı, yalvardım ona hurdan çıkıp
Tanrının bu işine sabırla katlansın diye;
derken bir gürültüden ürküp dışarı kaçtım,
o pek umutsuz olduğundan benimle gelmemişti,
anlaşılan o sıra kıymış kendi canına.
Bütün bildiklerim bu kadar,
dadısının da haberi var bu evlenmeden.
Bu olup bitenlerde en ufak bir şey
benim hatam yüzünden ileri gelmişse,
en ağır cezaya uğratılıp
vaktinden önce feda olsun şu geçkin ömrüm.
PRENS
Biz seni her zaman kutsal bir kişi bildik.— Romeo'nun uşağı nerde? O ne diyor bu olanlar için?
BALTHASAR
Efendime Juliet'in ölüm haberini ben götürdüm; at kiralayıp hemen geldi Mantua'dan buraya, bu aile mezarlığına. Daha önce de bu mektubu babasına vermemi söylemişti; mahzene girerken, buradan uzaklaşıp
kendisini yalnız bırakmam için ölümle tehdit etti beni.
PRENS
Ver o mektubu bana, bir bakayım.— Bekçiyi kaldıran uşağı nerde kontun? — Bana bak, efendin ne yapıyordu burada ?
UŞAK
Sevdiğinin mezarını çiçekle süslemeye gelmişti. Sen uzak dur dedi bana, ben de sözünü tuttum. Derken biri ışıkla geldi mezarı açmak için, efendim hemen kılıç çekti ona, ben de bekçiyi çağırmaya koştum.
PRENS
Bu mektup doğruluyor rahibin sözlerini,
nasıl seviştiklerini, kızın ölüm haberini.
Yoksul bir eczacıdan zehir aldığını,
bu mahzene ölmek için,

Juliet'le yatmak için geldiğini yazıyor burada. —
Nerde şu bizim düşmanlar? —Capulet! —Montague!
Bakın nasıl bir cezaya uğradı nefretiniz,
Tanrı neşenizi sevgiyle öldürmenin yolunu buldu.
Ben de, sizin kavganıza göz yummakla
iki akrabamdan oldum. Hepimiz cezalandık.
CAPULET
Ah kardeşim Montague, ver elini bana. K ı /ının mirası bu, fazlasını isteyemem.
MONTAGUE
Ama ben sana verebilirim fazlasını! Som altından bir heykelini dikeceğim kızının, Verona bu adla bilindiği sürece vefalı ve sadık Juliet'inkinden üstün hiç bir heykel dikilmeyecek.
CAPULET
Romeo da aynı ihtişamla duracak
karısının yanında.
Zavallı kurbanları düşmanlığımızın!
PRENS
Hüzünlü bir barış getiriyor bu sabah bize, güneş kederinden yüzünü göstermiyor. Gidip uzun uzun konuşalım bu üzücü şeyleri. Kimi bağışlanacak, kimi ceza görecek. Daha acıklı öykü duyulmamıştır, bilin, bu öyküsünden Romeo'yla Juliet'in.
(Çıkarlar.)